

DE RIJKEN BETALEN DE CRISIS

een wat wrange komedie

door **LODE POOLS**

JULLIE WILLEN DIT WERK OPVOEREN?

Hoe geraken jullie aan tekstbrochures?

- Jullie vragen schriftelijk een losbladige tekstbrochure bij:
LODE POOLS, Kerkstraat 21, 3560 Lummen.
- Hiermee kopiëren jullie zelf het gewenste aantal exemplaren.

Of elektronisch

Jullie vragen de tekstbrochure aan op het mailadres
vtadigitaal @ gmail.com

TOELATING TOT OPVOERING?

Neem vooraf contact op met:de auteur

en met SABAM, Aarlenstraat 75-77, 1040 Brussel.

PERSONAGES

PETER VERDONCK, patroon van een restaurantje	(45 jaar)
LIEVE DAERDEN, een dienstster	(30 jaar)
ODETTE PULINCKX, een keukenhulp	(35 jaar)
JOHN HEYNEMAN, dealer van mobilhomes	(50 jaar)
KATHY BUYTAERT, een boekhoudster	(35 jaar)
GUNTER VRANCKX, een automechanicus	(58 jaar)
ANITA, de vrouw van Gunter	(55 jaar)
KRIS PAUWELS, een sociaal controleur	(35 jaar)
MYRIAM NIVELLE, een hotelgaste	(40 jaar)

DECOR

Het gezellige interieur van een landelijk hotel-restaurantje.

Geen luxe, maar wel verzorgd.

EERSTE TAFEREEL

(John Heyneman komt het restaurant binnen, gevolgd door Gunter en Anita Vranckx, en Kathy Buytaert. John stelt zich wat aan, Gunter en Anita lopen er ietwat onwennig bij. Voor Kathy is zo'n restaurantbezoek blijkbaar routine.)

JOHN- Hier is het te doen! Toch wel een mooi en gezellig interieur, niet waar? Om nog maar te zwijgen van die prachtige omgeving.

GUNTER- Anita, ik heb niet voor niets mijn beste plastron aangedaan.

ANITA- (Gegeneerd) Hou je manieren!

KATHY- (Vriendelijk) Op een dag als vandaag mag hij al eens plezant zijn, mevrouw.

GUNTER- (Geamuseerd) In aanwezigheid van zijn eigen vrouw moet een man op zijn woorden letten!

JOHN- Hier staat al een tafel gedekt voor vier. Dat is ongetwijfeld voor ons.

(Lieve Daerden verschijnt.)

LIEVE- Goedendag, dames en heren.

JOHN- Goedendag! De tafel voor "Heyneman Caravans"?

LIEVE- Jullie staan bij de juiste tafel. Neem gerust plaats.

JOHN- Ons feestvarken en zijn vrouw in het midden vandaag!

GUNTER- (Lichtjes geamuseerd) Dat zijn wij niet gewoon, hè Anita.

JOHN- Gaan jullie nooit op restaurant?

GUNTER- Hoofdzakelijk als wij met vakantie zijn. Thuis gebeurt dit maar uitzonderlijk. Mijn vrouw kookt goed en graag.

JOHN- Is dat waar?

ANITA- Ik probeer mijn best te doen.

JOHN- Dan kan jij hier nog een en ander opsteken. Naar het schijnt, staat "Het Kleine Genoegen" bekend voor zijn uitstekende keuken, niet waar Kathy?

KATHY- Zelf ben ik hier nooit eerder geweest. Maar kennissen van mij vertelden, dat het hier best meevalt.

- JOHN- Na al die jaren verdient iemand als Gunter zo'n extra-tje dubbel en dik.
- (Lieve brengt de spijskaarten.)
- JOHN- Jullie mogen zelf een keuze maken. Profiteer er maar eens goed van!
- LIEVE- De dames en de heren nemen een aperitief?
- JOHN- Natuurlijk!
- LIEVE- Onze aperitief van het huis is op basis van triple sec, gin, sinaasappel, citroen en grenadine.
- JOHN- Ik ben niet voor dat plakkerig gedoe. Voor mij een glas pittige champagne!
- KATHY- Mij een rode porto.
- GUNTER- (Ietwat enthousiast) Ik neem hetzelfde als mijnheer Heyneman.
- LIEVE- ... En voor mevrouw?
- ANITA- (Wat onwennig) Voor mij een spa reine.
- JOHN- Toe, mevrouw Vranckx! Doe met ons mee! Neem ook iets, waarvan jij in vorm geraakt! Spa reine is alleen maar goed voor de beesten! Je man volgt mijn voorbeeld, volg jij dan het voorbeeld van juffrouw Buytaert.
- GUNTER- Doe mee, Anita!
- ANITA- Is dat niet te sterk?
- JOHN- (Geamuseerd) Jij moet daar geen hele fles van leegdrinken! Hoewel...
- ANITA- Eéntje dan.
- JOHN- Ook jij moet plezant worden vandaag!
- LIEVE- Tweemaal champagne, en tweemaal rode porto?
- JOHN- Verkocht! Is mevrouw altijd zo voorzichtig?
- (Lieve gaat de aperitieven klaarmaken.)
- GUNTER- Zij laat zich niet zo gemakkelijk gaan.
- ANITA- Een van ons beiden moet nuchter blijven.
- JOHN- (Geamuseerd) Waarom? Ook straks hoeven jullie niet zelf met de wagen te rijden. Jullie worden aan huis afgeleverd door een directiewagen van "Heyneman Caravans".
- KATHY- (Vriendelijk) Zelfs in dit geval wil mevrouw deftig thuiskomen.

JOHN- Voortaan kunnen jullie elke morgen blijven liggen, zolang jullie maar willen. (Geamuseerd) Dat gaat plezant worden, Vranckx!

GUNTER- Ik heb al mijn bezigheid.

JOHN- (Geamuseerd) In bed?

GUNTER- Onze dochter is aan het bouwen. Zij doen daar zoveel mogelijk zelf. Naar het schijnt kunnen zij nog best een bijkomende werkkraft gebruiken.

JOHN- Jij mag je niet te veel meer laten opsolferen. Jij hebt al je leven lang voor je kinderen gewerkt!

ANITA- Gunter doet dit met alle plezier. Hij is zichzelf gaan presenteren.

JOHN- Dat is alles behalve verstandig, Vranckx. Binnenkort ben jij bij je kinderen zowat de knecht voor alle werk.

GUNTER- (Wat geamuseerd) Dat krijg je aan de hand, als je zowat van alles kunt.

JOHN- Dan mag ik van geluk spreken, dat ik niet zo'n handige harrie ben?

GUNTER- De ene helpt zijn kinderen met zijn handen, de andere met zijn geld.

JOHN- Ik zeg niet, dat mijn kinderen nooit wat van mij krijgen. Maar zo voor het uitdelen heb ik ze ook niet, Vranckx!

GUNTER- Als jij je kinderen nog niet op tijd en stond wat geld kan toesteken, wie kan het dan wel?

JOHN- Het werkvolk ziet wel wat er bij "Heyneman Caravans" binnenkomt, maar niet wat er allemaal uitgaat!

GUNTER- Een bedrijf met 250 bedienden en werklieden!

JOHN- Die mij iedere maand een fortuin kosten!

GUNTER- Jullie zijn er niet armer van geworden!

ANITA- (Wat gegeneerd) Gunter, hou je mond!

JOHN- Laat Gunter toch zijn mening zeggen. Ik heb niets te verbergen.

(Lieve brengt de aperitieven.)

JOHN- (Wat aanstellerig) Eerst onze eregasten! Dit is nogal wat anders dan een spa reine, niet waar mevrouw Vranckx? (Tot Lieve) Zet de rest van de champagne maar niet te ver weg! Gunter en ik maken die samen wel soldaat.

LIEVE- Hij staat weer in het ijsemmertje.

JOHN- Prima!

LIEVE- Hebben de dames en de heren al een keuze gemaakt?

JOHN- Mevrouw en mijnheer Vranckx?

GUNTER- Ik ben nog even bezig.

JOHN- Ik twijfel niet meer. Voor mij kreeft à la nage!

LIEVE- Met een voorgerecht?

JOHN- Gebakken ganzenlever.

LIEVE- Voor het dessert hebben jullie nog alle tijd.

JOHN- Ook dat mag jij al noteren. De sabayon met champagne.

LIEVE- (Tot Kathy) Voor mevrouw?

KATHY- Scampi in lookboter.

LIEVE- Ook met de gebakken ganzenlever vooraf?

KATHY- Voor mij cavaillon met parmaham. De sabayon deel ik met mijnheer Heyneman.

JOHN- (Geamuseerd) Hela, hela! Hier valt niets te delen!

KATHY- De smaak bedoel ik.

JOHN- Dat is al wat anders!

GUNTER- 't Is al een tijdje geleden, dat ik nog eens een pepersteak met frieten heb gegeten.

JOHN- (Wat meewarig) Pepersteak? Op een dag als vandaag?

GUNTER- Ik twijfel nog even tussen die steak en mosselen in fijne groetjes.

JOHN- (Wat ironisch) Hou het dan maar bij die pepersteak. Anders ruiken al onze kleren straks naar selder!

LIEVE- Als voorgerecht?

GUNTER- (Tracht deze keer een wat betere indruk te maken) Wat mevrouw zo-even bestelde...

LIEVE- Cavaillon? Dat is een oranje meloen.

KATHY- Erg lekker!

GUNTER- Geef mij dat dan ook maar.

LIEVE- En het dessert?

GUNTER- Dat wordt een chocolademousse.

LIEVE- En tenslotte voor mevrouw?

ANITA- Een groentesoep.

JOHN- (Nogal ironisch) Met een varkenshaasje en een dame blanche?

ANITA- Dat eet ik al eens graag.

JOHN- Mevrouw Vranckx, wij vieren feest vandaag. Maak er eens iets speciaals van! Probeer ook eens die cavaillon met parmaham!

ANITA- (Vlug) Maar zonder de scampi.

JOHN- (Tot Lieve) Welke vis kan jij mevrouw Vranckx aanraden? (Tot Anita) Jij lust toch vis?

ANITA- Ja.

LIEVE- Heel fijn van smaak is onze sole à la meunière.

JOHN- Een gebakken tongske lust jij toch?

ANITA- Dat heb ik nogal eens gegeten.

JOHN- (Vriendelijk) Met achteraf een sabayon met champagne?

ANITA- Dame blanche.

JOHN- (Geamuseerd) Je vrouw is er niet van af te brengen, Vranckx.

(Lieve heeft alles genoteerd. Met de bestellingen verdwijnt zij richting keuken.)

JOHN- (Heft het glas) Gezondheid!

(De anderen volgen zijn voorbeeld.)

JOHN- (Geamuseerd tot Anita) Die porto ga jij dadelijk voelen tot in je knieën.

(Anita drinkt nogal voorzichtig.)

KATHY- Hoe is gisteren jouw laatste werkdag verlopen?

GUNTER- Heel goed! Op een gegeven moment zag ik er enkelen rondgaan voor een cadeau. Bij mij kwamen zij niet. Met een wist ik, dat het voor mij was. Dat deed wel een beetje raar.

JOHN- Je werkmakkers hebben goed gegeven.

GUNTER- 's Middags na het eten waren mijn werkschoenen verdwenen, en enkele van mijn moersleutels.

JOHN- (Verbetert) Van "mijn" moersleutels!

GUNTER- In ieder geval moersleutels uit mijn materiaalkoffer. Die schoenen en die moersleutels hadden ze op een plank vastgemaakt, en nadien in de lakkerij bespoten met goud.

KATHY- De gouden schoen!

GUNTER- (Geamuseerd) Ik kreeg er twee ineens! Bij mijn vertrek hebben zij ze mij overhandigd. Ik kon toen nog moeilijk anders, dan even trakteren.

ANITA- Even?

GUNTER- De anderen hebben teruggetrakteerd. Daarom liep het wat uit.

KATHY- Gelukkig kon jij vanmorgen wat uitslapen.

ANITA- Te zes uur dertig was hij er al uit, net als op de andere dagen.

JOHN- (Geamuseerd) Om in de garage te gaan kijken, of hij gisteravond zijn wagen wel had meegebracht! Zelf heb ik dit ook eens aan de hand gehad.

GUNTER- Ik was gisteravond nog nuchter.

ANITA- Min of meer.

KATHY- Deze keer had hij een goede reden, om wat achter te blijven.

JOHN- Al die handen schudden aan het einde van je carrière! Hiervan krijg je dorst!

GUNTER- Ik ondervond, dat iedereen mij graag mocht. Dit pakte mij wat.

ANITA- Hoeveel van die 250 zijn er meegegaan?

GUNTER- Zij komen pas morgenavond, als wij trakteren in "De Volle Pot". Die van gisteravond waren enkel mijn naaste werkmakkers.

KATHY- Die van hetzelfde atelier?

GUNTER- Ja. Op zo'n momenten voel je, dat je in al die jaren vrienden hebt gemaakt. Dat je van je werk bent gaan houden. De brug waaraan je al die jaren hebt staan werken, je stoel in de refter, de vaste plaats waarop je iedere morgen je wagen parkeerde. Ineens beseft je, dat je dit alles voor de laatste keer ziet. Je gaat naar de personeelsdienst voor je papieren, ook voor de laatste keer. Je rijdt de grote poort uit, ook weer met datzelfde gevoel.

(Lieve zet de juiste borden, en legt de juiste bestekken.)

JOHN- (Wat geamuseerd) Jullie horen het nu! Maar goed, dat hij nog enkele werkmakkers mee had, om dit alles te helpen doorspoelen.

GUNTER- Ons leven is twee keer niets. Neem nu onze beroepscarrière. Je studeert tot je twintigste, je vindt een job. Maar de interessantste werkjes moet je wel overlaten aan mannen met meer ervaring. Dus ga je je geregeld bijscholen. Vooruit geraken doe je niet, omdat er nog altijd zijn met meer dienstjaren en meer ervaring. Op een gegeven moment behoor je tot de anciens. Maar dan zoeken ze personeel met een nog hogere opleiding. Op deze manier kom je nooit echt aan de bak, en beëindig je je carrière zoals je ze bent begonnen.

JOHN- (Wat geïrriteerd) Heb jij bij ons te klagen gehad?

GUNTER- Dat zeg ik niet.

JOHN- Heb jij ooit ook maar één keer je loon te laat ontvangen?

GUNTER- Dat niet.

JOHN- Heb jij ooit moeten staken voor betere werkomstandigheden?

(Gunter zwijgt nu.)

JOHN- (Geïrriteerd) Als ik morgen twintig nieuwe arbeiders nodig heb, moet ik er veel meer ontgoochelen, dan ik er kan in dienst nemen. Op de meeste plaatsen is het net andersom, Vranckx!

KATHY- (Verandert wijselijk van onderwerp) Hoe is jouw porto, mevrouw?

ANITA- Ik heb er nog maar even van geproefd.

KATHY- Maar hij valt mee?

ANITA- Absoluut!

JOHN- (Wat plagerig) Hoe langer jij die blijft drinken, hoe beter hij meevalt. Ook jij moet je vandaag niet inhouden, Vranckx.

GUNTER- Ook morgen moet ik nog meekunnen.

JOHN- Dat is nog lang! Daarvoor hoeft jij vandaag geen champagne te laten staan. Jij mag hem toch?

GUNTER- Ik heb er al vaker gedronken, maar deze vind ik bijzonder lekker.

JOHN- Meestal zetten ze je wat goedkope schuimwijn voor. Maar dit is echte champagne, van een uitstekende kwaliteit! Ten andere, alles wat je van "Heyneman Caravans" bekomt, is van een uitstekende kwaliteit. Brol verkopen, laten wij over aan anderen.

(Peter Verdonck, de patroon, verschijnt.)

JOHN- Voilà, de patroon!

PETER- Mijnheer Heyneman en zijn gezelschap!

JOHN- (Stelt voor) Onze allernieuwste bruggepensioneerde! En zijn vrouw!

PETER- De mensen van het mooie leventje!

GUNTER- Ik ga nu pas echt beginnen te werken!

JOHN- Hoor jij nu, wat hij al die jaren bij mij heeft uitgericht?

ANITA- (Verrast) Zelfs als hij ziek was, kon ik Gunter niet thuishouden!

KATHY- (Vriendelijk) Mijnheer Heyneman grapt al eens graag, mevrouw Vranckx.

JOHN- Als jij vlug rijk wil worden zonder te werken, moet jij de patroon hier maar eens om raad vragen.

PETER- Ik rijk worden?

JOHN- Hier komt toch iedere dag een schone euro binnen!

PETER- Er gaat hier vooral iedere dag een schone euro uit! De horeca kent momenteel het hoogste percentage faillissementen!

JOHN- Een fles spa, hoeveel betaal jij die? Een goede 40 eurocent? En hoeveel brengt die jou op? Vijfmaal 1.70 euro? Dat is samen 8.50 euro! Een goede 325 oude Belgische franken'winst!

PETER- (Wat ironisch) Jij hebt vergeten, de schijffjes citroen in rekening te brengen.

JOHN- (Geamuseerd) En de ijsblokjes!

PETER- En de BTW!

JOHN- En de belastingen!

PETER- En het loon van de dienstster!

JOHN- En de loonlast van de dienstster!

- PETER- Dan hebben wij het nog niet gehad over de keukenhulp, die achteraf de glazen spoelt en de tafel reinigt! Ook zij moet worden betaald!
- JOHN- (Geamuseerd) Hoeveel schiet jij in, op elke fles spa die jij verkoopt?
- PETER- Een commercçant werkt tegenwoordig puur voor de Staat!
- JOHN- Tegen wie zeg jij het? (Op Gunter doelend) Dan mag een werkman van geluk spreken.
- GUNTER- (Niet verkeerd bedoeld) Willen wij wisselen, mijnheer Heyneman?
- JOHN- (Geamuseerd) Hier wil ik eens serieus over nadenken!
- PETER- Als er nog iets van jullie dienst is, vragen jullie maar naar mij of naar de dienstster. Ik moet nu even naar de keuken.
- JOHN- Wij trekken hier wel onze plan!
- (Peter verdwijnt in de keuken.)
- KATHY- (Tot John) Misschien kunnen wij het nu even over de cheque hebben?
- JOHN- (Geamuseerd) Als Vranckx straks wat veel op heeft, herinnert hij zich morgen de ontvangst van die cheque niet meer. Dan legt hij hem misschien verloren! (Tot Kathy) Jij hebt alles meegebracht?
- KATHY- Ja.
- JOHN- Leg het Vranckx dan eens uit!
- KATHY- Zoals jij al weet, zijn enkele van jouw werkmakers gisteren rondgegaan voor een afscheidscadeau.
- GUNTER- Ik heb het gemerkt.
- KATHY- Dat heeft goed wat opgebracht.
- JOHN- Blijkbaar was jij graag gezien.
- KATHY- Achteraf hebben zij dat geld bij mij op het bureau binnengebracht.
- JOHN- Kathy kon dit geld niet de hele nacht op haar bureau laten liggen. Om de haverklap wordt er hier ergens ingebroken. (Geamuseerd) Op die manier kon jij wel eens zonder afscheidscadeau komen te staan.
- KATHY- Daarom heb ik dat geld gisteravond naar de bank gebracht.
- JOHN- Wees gerust, jij bent dat niet kwijt! Jij krijgt een

cheque van "Heyneman Caravans" in de plaats. Dit komt op hetzelfde neer.

(Kathy gaat in haar map.)

KATHY- Een cheque van maar liefst 3.000 euro!

JOHN- Dat is niet niks!

KATHY- Ik ga jou die nu overhandigen. Jij moet hier wel even voor tekenen. Wij hebben graag een bewijs, dat wij hem niet in eigen zak hebben gestoken.

GUNTER- Zoiets gaan mijn vrouw en ik nooit beweren.

JOHN- Jullie niet! Maar er zijn nog anderen!

(Kathy overhandigt Gunter de cheque.)

KATHY- Controleer hem maar eens eerst.

(Gunter bekijkt de cheque.)

JOHN- (Enthousiast) Laat hem mevrouw ook maar eens zien!

(Gunter overhandigt Anita de cheque.)

ANITA- Drieduizend euro. Jij noemde gisteren toch een ander bedrag, Gunter.

GUNTER- Ik had inderdaad iets anders gehoord.

JOHN- "Heyneman Caravans" heeft het bedrag verhoogd tot een mooi rond bedrag.

GUNTER- Verhoogd?

JOHN- (Bijna verontwaardigd) Of wat dacht jij?

GUNTER- Mij hadden ze een bedrag genoemd van 3.125 euro!

JOHN- Wie?

GUNTER- Mijn werkmakkers! Een van hen had het geld van de omhaling helpen tellen!

JOHN- Waar is die naar school geweest? Heeft hij het basis-onderwijs ooit afgekregen? Ten andere, op een cheque werkt "Heyneman Caravans" liefst met ronde bedragen. Dat voorkomt vergissingen.

ANITA- Waar haalden zij dan die 3.125 euro?

JOHN- Dat vragen Kathy en ik ons ook af!

GUNTER- Zelf heb ik ook eens een berekening gemaakt. Jaren geleden al zijn wij overeengekomen, bij iedere pensioering 12.50 euro te geven. Vroeger was dat 500 frank. Als ik dit bedrag vermenigvuldig met het aantal bedien-

den en werklieden, kom ik ook aan 3.125 euro.

JOHN- (Ietwat scherp) Er kunnen gisteren geen afwezigen zijn geweest?

GUNTER- In zo'n geval wordt dit bijgepast. Dit zijn wij ook overeengekomen.

JOHN- Als jij ons niet wil geloven, beschouwen jullie dit feestje maar als een compensatie voor die 125 euro.

GUNTER- (Onbedacht) Dan zijn wij hier eigenlijk op onze eigen kosten aan het eten?

JOHN- Dit diner komt van mij, Vranckx!

ANITA- (Onschuldig) Nu is het precies, of wij dit geld van mijnheer Heyneman hebben ontvangen, en niet van je werkmakkers.

JOHN- (Wat opgewonden) Dit geld is van Gunter zijn werkmakkers!

(Kathy legt Gunter een formulier en een balpen voor.)

KATHY- Wil jij dit ontvangstbewijs even tekenen?

(Wat aarzelend tekent Gunter.)

JOHN- Berg die cheque nu maar vlug op! Hij is van jullie.

GUNTER- Doe jij dat, Anita?

(Anita bergt hem op.)

GUNTER- Gebeurt de overhandiging van het omgehaalde geld iedere keer met zo'n cheque?

JOHN- Wij behandelen iedereen op dezelfde manier. Nog nooit heeft dit voor enig probleem gezorgd.

KATHY- Jullie werken misschien nooit met cheques?

JOHN- Jullie vertrouwen dit systeem niet?

ANITA- Het is lang geleden, dat wij nog eens een cheque in handen hebben gehad.

JOHN- (Geamuseerd) Jouw man moet wat vaker met brugpensioen gaan.

ANITA- Rekent de bank ons hier geen kosten voor aan?

JOHN- Als dit het geval is, is dit maar een kleinigheid.

GUNTER- Eerlijk gezegd, kreeg ik liever het geld.

JOHN- Maar Vranckx!

GUNTER- Dat kwam meer van mijn makkers.

JOHN- (Geprikkeld) Ga het dan omwisselen! (Wat schamper)
Wij laten je cavaillon wel in de ijskast zetten, tot
jij terug bent!

ANITA- Hoeveel zou ik morgen afhalen voor de traktatie van je
werkmakkers?

GUNTER- Hiervan heb ik niet het minste benul.

JOHN- Heb jij de echtgenotes ook uitgenodigd?

ANITA- Dat waren er wat veel. Daarvoor vonden wij geen geschik-
te zaal.

JOHN- Tweehonderd vijftig dus?

GUNTER- Ja.

KATHY- Wat geven jullie daar zo al ten beste?

GUNTER- Drank zoveel zij maar willen!

JOHN- Mijn personeel een beetje kennend, gaan daar wel wat
liters bier worden verzet.

ANITA- Tussendoor zijn er sandwiches met hesp en kaas, en
bruin brood met preskop.

GUNTER- En taart natuurlijk!

JOHN- Hoeveel kan dit per man ongeveer kosten, Kathy?

KATHY- Dat hangt er natuurlijk vanaf, hoeveel honger en dorst
zij hebben.

JOHN- Ongeveer? Jij hebt toch al vaker van die feestjes ge-
regeld.

KATHY- Ik ken de voorwaarden niet, die mijnheer Vranckx in "De
Volle Pot" heeft afgesproken. Maar normaal moet hij
hier ruim aan overhouden.

JOHN- Hoor jij dit, Vranckx?

ANITA- Het overschot leggen wij bij voor onze reis.

JOHN- Reis?

GUNTER- Al een hele tijd zijn mijn vrouw en ik aan het sparen
voor een grote reis aan het einde van mijn carrière.

JOHN- Is er al iets gepland?

GUNTER- Volgende maand gaan wij voor enkele weken naar de Cana-
rische Eilanden.

ANITA- Onze zoon en dochter hebben ook bijgelegd.

JOHN- Ineens kan het niet meer op!

KATHY- Ik kan ze geen ongelijk geven.

JOHN- Ik wou, dat ik mij dit ook kon permitteren.

GUNTER- Voor jou is dit veel minder een probleem dan voor ons!

JOHN- Mij ontbreekt de tijd, Vranckx!

GUNTER- " Geen tijd? Tijd maken!" heb jij ons altijd voorgehouden!

JOHN- Ik maak al iedere dag tijd bij... voor de zaak! Niet voor mijzelf! (Plots) Ik zit hier al een tijdje met een leeg glas te draaien, hier mag eens worden bijgeschonken.

(John tikt met zijn mes tegen een glas. Meteen verschijnt Lieve.)

LIEVE- Mijnheer Heyneman?

JOHN- Vraag eens, wat de mensen drinken! Voor mij van hetzelfde!

GUNTER- Voor mij ook

KATHY- Ik kan nog wel een portootje verdragen.

ANITA- Voor mij een spa reine.

JOHN- (Geamuseerd) Je vrouw is niet van die spa weg te slaan, Vranckx! (Tot Lieve) Hoever staat het met ons eten?

LIEVE- Wij zijn er volop mee bezig, mijnheer Heyneman.

(Kris Pauwels komt binnen. Op het eerste gezicht lijkt hij een rustig iemand. Hij begeeft zich richting buffet. Lieve nodigt hem uit aan een tafeltje plaats te nemen.)

LIEVE- Neem gerust plaats, mijnheer.

(Kris neemt plaats.)

LIEVE- Wenst mijnheer de kaart?

KRIS- Een koffie... En kan ik de patroon even spreken?

(Lieve vermoedt nu, te doen te hebben met een vertegenwoordiger, wat haar vriendelijkheid enigszins temper. Lieve verdwijnt in de keuken.)

JOHN- Ah, dan ga jij vanaf volgende week aan het werk bij

jouw dochter, Vranckx?

GUNTER- Volgende week is misschien nog wat vroeg. Ook thuis heb ik de laatste tijd nog wat klusjes laten liggen.

ANITA- De laatste tijd? Onze badkamer wacht al vijf jaar op een nieuw behang.

JOHN- In jouw garage heb jij ook een smeerkuil?

GUNTER- Ja, voor het onderhoud van onze wagen.

JOHN- Alleen jullie wagen?

GUNTER- En af en toe een van de familie.

ANITA- Zelf worden wij door de familie ook al eens geholpen.

JOHN- Jij gaat mij toch geen concurrentie aandoen, Vranckx? Af en toe bestel jij in ons magazijn wel eens een vervangstuk voor een caravan of een mobilhome. Jij doet bij jou thuis toch geen herstellingen in het zwart?

GUNTER- Dat was voor klanten, die zelf hun herstellingen doen.

JOHN- (Weet blijkbaar beter) Ja, ja! Mijn zaken gaan al slecht genoeg... zonder concurrentie.

(Lieve heeft de bestelling van Heyneman klaar. Peter brengt de koffie voor Kris.)

PETER- Alsjeblieft, mijnheer.

KRIS- Dank je.

PETER- Jij hebt naar mij gevraagd?

(Kris toont zijn legitimatiebewijs.)

KRIS- Sociale controle!

(Een seconde is Peter verrast. Dan roept hij richting keuken.)

PETER- "Een groentesoep voor tafel drie!"

(Lieve schrikt duidelijk. Kris springt recht, hij rent richting keuken. Peter probeert vlug de situatie te redden.)

PETER- Die mijnheer moet dringend naar het toilet.

JOHN- In de keuken?

PETER- Ze wijzen hem daar wel de weg. (Vlug tot Lieve) Bedien mijnheer Heyneman en zijn gevolg op het terras in de tuin! Daar is het veel gezelliger!

JOHN- Wij zitten hier goed!

PETER- Alleen maar voor het aperitief!

JOHN- Dadelijk moeten wij beginnen te eten. Dat terras loont niet de moeite.

PETER- Dit aperitief is voor rekening van het huis! Doe wat ik je vraag, Lieve!

JOHN- (Geïrriteerd) Wij mogen toch wel gaan zitten, waar "wij" willen? Ik dacht, dat de klant hier koning was?

PETER- De klant is hier koning! Daarom ontvang ik hem zo gezellig mogelijk. Lieve, breng die aperitieven naar het terras!

LIEVE- (Wat in paniek) Wat moet ik zelf doen?

PETER- Je hier voorlopig zo weinig mogelijk laten zien! Sorry, mijnheer Heyneman, straks leg ik jullie wel uit, wat er aan de hand is. Doe mij intussen een plezier, en ga mee met Lieve naar het terras!

ANITA- Ik ben erg geïnteresseerd in tuinen!

JOHN- (Ietwat lastig) Ik in "eten"!

PETER- Als het klaar is, roep ik jullie meteen.

LIEVE- Willen jullie mij volgen?

JOHN- Wat is dit hier voor een komedie?

(Het gezelschap volgt Lieve, de ene al iets enthousiasmer dan de andere.)

JOHN- Ik hoop, dat wij daar niet te lang op die legumen moeten zitten kijken!

(Kris komt terug uit de keuken, met een duidelijk aangeslagen Odette.)

KRIS- Eén heb ik er weten de snappen. Zij geraakte niet meer weg, de schrik was haar in de benen geslagen.

(Hij toont een witte sportschoen.)

KRIS- Van de andere heb ik alleen maar een souvenir. Hijzelf is via die metershoge muur ontsnapt. (Lichtjes geamuseerd) Ik wist niet, dat keukenpersoneel zo rap en zo lenig was!

TWEEDE TAFEREEL

KRIS- Wil jij mij nu eens eindelijk een antwoord geven, mevrouw?

(Odette kijkt hulpeloos richting keukendeur.)

KRIS- Op enige hulp van je patroon moet jij niet rekenen. Hij staat in de keuken bij het fornuis. Van wie is deze sportschoen?... Wie was de man, die in de tuin over die hoge muur klom?

(Odette kijkt weer richting keukendeur.)

KRIS- Wie ben jijzelf? "Dat" weet jij toch?

(Geen antwoord)

KRIS- Wat deed jij in de keuken? Jij bent hier toch in dienst ?

(Geen antwoord)

KRIS- Als jij met mij meewerkt, gaat er je niets gebeuren. Maar als jij mij tegenwerkt, sta ik niet in voor de gevolgen! Wie ben jij?

(Geen antwoord)

KRIS- Oké! Ik heb alle tijd! Jij blijkbaar ook! Goed! Wie niet horen wil, zal voelen!

(Resoluut begeeft Kris zich naar de keukendeur. Hij duwt die open.)

KRIS- Wil jij eens even hier komen?

(Peter verschijnt in de deuropening.)

KRIS- Zeg eens tegen deze mevrouw, dat zij moet antwoorden op mijn vragen!

(Peter aarzelt.)

KRIS- Ga jij nu ook al je mond houden? Deze mevrouw verstaat toch Vlaams?

PETER- (Aarzelend) Ik weet het niet.

KRIS- Zij kan toch spreken, zij is toch niet stom?

PETER- In ieder geval is zij niet veel van zeggen.

KRIS- (Ironisch) Dat heb ik al ondervonden! Maar af en toe doet zij hier toch eens haar mond open?

PETER- Zij doet haar werk... zonder te babbelen.

KRIS- In ieder geval "werkt" zij hier dus?

PETER- Ja.

KRIS- Jij mag terug naar de keuken. Zij blijft hier, tot zij haar mond heeft opengedaan!

PETER- Ik kan niet zonder haar hulp!

KRIS- (Ironisch) Ik ook niet! (Tot Peter) Als jij hulp nodig hebt, roep jij die man maar terug die zo-even in de tuin over die muur is geklommen.

PETER- Op dit ogenblik heb ik heel interessante klanten! Kan jij straks terugkomen?

KRIS- (Op wat paperassen duidend) Dan kan jij intussen je administratie netjes in orde brengen? Zo dom ben ik al-lang niet meer.

PETER- Waarom kom jij juist op dit ogenblik? Jij weet toch ook, dat de middag in een restaurant erg druk is!

KRIS- Ik weet, dat jouw personeel nu aan het werk is. Als ik de dode momenten kies, is hier niemand.

PETER- Moet ik mijn klanten dan laten honger lijden?

KRIS- Op één na kan jij altijd heel je personeel aan het werk zetten. Apropos, waar is die dienstster van zo-even gebleven?

PETER- Zij voorziet de klanten van drank buiten op het terras.

KRIS- Zij neemt wel goed haar tijd. (Op Odette duidend) Kan mevrouw hier koken?

PETER- Neen.

KRIS- Staan er nog vuren aan?

PETER- Niet op volle sterkte.

KRIS- Zet die dan af.

PETER- Dat gaat zomaar niet! Dan mislukt het eten, en moet ik alles weggooien!

KRIS- Roep dan je kok terug!

PETER- "Ik" ben hier de kok!

KRIS- (Opgewonden) Ik wil hier van iemand een antwoord op mijn vragen! Zeg dat zij haar mond opendoet!

PETER- Ik ga de vuren op hun laagst zetten! Ik ben zo terug!

(Vlug begeeft Peter zich naar de keuken.)

KRIS- (Tot Odette) Jij gaat hier niet goed van zijn, mevrouw! Weigeren mee te werken aan het onderzoek! Ben jij al eens eerder gestraft?

(Geen antwoord)

KRIS- Als deze zaak voor de rechtbank komt, ga jij wel kunnen spreken!

(Peter is al terug.)

KRIS- Wie is deze mevrouw?

PETER- Odette Pulinckx.

KRIS- Een naam van hier! En zij verstaat blijkbaar geen Vlaams? Wat doet zij hier? Welke is haar functie?

PETER- Keukenhulp.

KRIS- Vast?

PETER- ... Ja.

KRIS- Voltijds? Deeltijds?

PETER- Deeltijds.

KRIS- Jullie hebben een geschreven contract?

PETER- Dat is in orde.

KRIS- Vaste uren? Variabele uren?

PETER- Variabele

KRIS- Dan heeft zij een uurrooster?

PETER- Ja.

KRIS- Volgens dit uurrooster mag zij hier op dit ogenblik toch werken?

PETER- Ik was net van plan, voor haar het afwijkingsregister in te vullen.

KRIS- Dit moest vooraf gebeuren! Dat weet jij toch?

PETER- Iedereen kan al eens iets vergeten.

KRIS- De vorige dagen is dit afwijkingsregister altijd netjes ingevuld?

PETER- Toen waren er geen afwijkingen.

KRIS- (Wat geamuseerd) Neen, die zijn er overal net op de

dag dat ik daar kom! En overal was men net van plan, ze in te vullen!... Op dit ogenblik is mevrouw dus niet in orde?

PETER- Wel als ik het afwijdingsregister invul.

KRIS- Hiervoor is het te laat!

PETER- Voor één keer kan jij dit toch eens door de vingers zien?

KRIS- Dat vragen ze mij overal!

PETER- Omdat het momenteel alles behalve goed gaat in de horeca!

KRIS- Daar klagen ze altijd!

PETER- Met reden!

KRIS- Als het regent, komen de klanten er niet door! En als de zon schijnt, is het te warm om te eten!

PETER- Ah, jij weet het!

KRIS- Van wie is deze sportschoen?

PETER- Hoe kan ik dat weten?

KRIS- "Nike", maat 45! Jij kent niemand met zo'n schoenen?

PETER- Niemand!

KRIS- (Geamuseerd) Toen jij een "groentesoep" bestelde voor tafel 3 - waar niemand zat - ging hij meteen op de loop.

PETER- Wellicht een inbreker.

KRIS- (Wat ironisch) Met een witte keukenschort en een hoge koksmuts?

PETER- Ik weet niet, over wie jij het hebt!

KRIS- Deze schoen is toch niet van jou?

PETER- Voor mij is hij drie maten te groot.

KRIS- (Tot Odette) Van jou ook niet, mevrouw? Och ja, jij verstaat geen Vlaams. (Tot Peter) Jij hebt hier toch een kok ingeschreven?

PETER- Koken doe ik zelf.

KRIS- In deze kledij?

PETER- Kan dit niet?

KRIS- (Wat ironisch) Hier blijkt alles te kunnen! Wil jij

die kok nu eens eindelijk binnenroepen?

PETER- (Koppig) Ik weet van geen kok!

KRIS- Die dienstster van daarstraks, waar is die naartoe?

PETER- Dat heb ik je al verteld!

KRIS- Zij is er toch ook niet vandoor, samen met de kok?

PETER- Zij is ingeschreven.

KRIS- Deeltijds?

PETER- Vast en voltijds.

KRIS- Haar naam?

PETER- Lieve Daerden.

(Even bezielt hij vluchtig de administratie.)

KRIS- Zij mag hier op dit ogenblik inderdaad werken.

PETER- Natuurlijk!

KRIS- Waarom komt zij dan niet terug binnen. Moet zij ook
lijk mevrouw hier van jou haar mond houden?

(Kathy komt van het terras.)

KATHY- Mijnheer Heyneman laat vragen, hoever het staat met ons
eten.

PETER- Wij zijn er volop mee bezig.

KATHY- Mijnheer wordt behoorlijk zenuwachtig.

PETER- Nog even geduld!

KATHY- Kom hem dat zelf maar eens vragen.

PETER- Drink nog maar eens van jullie aperitief.

KATHY- Sorry, maar onze tweede is al leeg.

PETER- Ik laat er nog een brengen... andermaal op kosten van
de zaak.

KATHY- Ik geloof niet, dat jij mijnheer Heyneman op die manier
nog lang kan sussen.

PETER- Odette? Ga jij eens...

KRIS- (Onderbreekt) Haar moet jij niets commanderen, zij
verstaat geen Vlaams. Zij mag hier ten andere niet de
deur uit, voor ik volledige klaarheid heb omtrent haar
dienst.

PETER- (Tot Kathy) Vraag eens aan de dienstster, of zij meteen wil naar binnen komen.

KRIS- Zij is daar toch nog?

KATHY- Zij wandelt voortdurend heen en weer achter in de tuin bij het prieel. Wij vragen ons trouwens af wat zij daar loopt te niksen, terwijl wij hier op ons eten zitten te wachten.

PETER- Stuur haar naar binnen!

(Kathy vertrekt richting terras. Meteen komt Myriam binnen via de voordeur.)

MYRIAM- Goedendag, samen!

KRIS- (Lichtjes geamuseerd) Behoort zij ook tot jouw personeel?

PETER- Zij is onze enige hotelgaste... (wat ironisch) zolang het nog duurt.

MYRIAM- (Vriendelijk) Even aan het uitblazen, Odette?

(Een verbouwereerde Odette weet niet, of zij al dan niet moet antwoorden.)

KRIS- (Lichtjes geamuseerd) Mevrouw verstaat geen Vlaams. En bovendien is zij op haar tong gevallen.

MYRIAM- (Vriendelijk) Heeft Odette iets voor-gehad?

KRIS- (Lichtjes geamuseerd) Waarom vraag jij dit? Is zij anders zo'n babbel?

MYRIAM- Iedere avond zoeken wij mekaar op, voor een gezellig onderonsje.

KRIS- (Geamuseerd) Da's interessant nieuws!

(Lieve komt uit de tuin.)

PETER- Geef onze klanten op het terras nog iets te drinken.

LIEVE- Sorry, maar zij willen eten.

PETER- (Zenuwachtig) Geef ze te drinken!

KRIS- (Vriendelijk tot Peter) Jij mag weer voor het eten gaan zorgen. Ook zonder jou heb ik hier nog wel een tijdje mijn bezigheid.

(Peter aarzelt.)

KRIS- (Vriendelijk) Denk aan je klanten, die absoluut willen eten.

(Wat aarzelend gaat Peter richting keuken.)

PETER- (Op Odette duidend) Mag zij mee?

KRIS- Zij mag mij hier gezelschap houden. (Tot Odette) Neem gerust een stoel.

(Peter begeeft zich naar de keuken. Lieve maakt andermaal aperitieven klaar.)

MYRIAM- (Tot Kris) Logeer jij hier ook?

KRIS- (Lichtjes geamuseerd) Zover heb ik het nog niet gebracht.

MYRIAM- Een handelsreiziger, die even zijn middagpauze houdt?

KRIS- (Lichtjes geamuseerd) Dit klopt. Met wie heb ik de eer?

MYRIAM- Myriam Nivelles. Die naam zegt jou waarschijnlijk niet veel?

KRIS- Niet meteen.

MYRIAM- Ik ben de dochter van een notaris. Ik ben nooit getrouwd, en mijn vader wil niet dat ik werk.

KRIS- Interessant!

MYRIAM- Ja! Maar ik moet mij wel met iets kunnen bezighouden!

KRIS- En, heb jij er iets op gevonden?

MYRIAM- Ja! Ik probeer papa zijn geld op te doen.

KRIS- (Geamuseerd) Lukt dit?

MYRIAM- Ik doe alleszins een poging! Iedere week volg ik op de VRT het toeristische programma "Vlaanderen Vakantieland". De week die erop volgt, probeer ik dan die route zoveel mogelijk na te trekken. Op die manier ben ik deze week in deze streek aanbeland. Ik probeer hier dezelfde weg af te leggen als Manuela, Sofie, Sabine en co.

KRIS- Dan logeer jij hier al enkele dagen?

MYRIAM- Van zondagavond ben ik al hier.

KRIS- (Vriendelijk) Dan ken jij intussen de mensen van "Het Kleine Genoegen"?

MYRIAM- De ene al iets beter dan de andere. Odette is voor mij zowat het ideale gezelschap.

KRIS- (Geamuseerd) Zo?

MYRIAM- Meestal heeft zij als eerste gedaan met haar werk. Zij moet voor niemand naar huis, haar man verblijft als routier in het buitenland. Zij trakt iedere avond nog wat voor haar "duvel".

KRIS- (Blijkbaar onschuldig) Iedere avond?

MYRIAM- Rond half elf, elf uur heeft zij gewoonlijk gedaan, en dan blijft zij nog wat napraten tot middernacht.

KRIS- (Lichtjes geamuseerd) Interessant!

(Lieve draagt de aperitieven naar het terras.)

MYRIAM- Ja, ik ben nog geen week hier, maar ik heb de indruk, dat dit restaurant geen slechte zaken doet. Voor één uur 's nachts heb ik de patroon zijn zaak nog nooit weten sluiten.

KRIS- Kan hij er 's morgens dan wel op tijd uit voor jouw ontbijt?

MYRIAM- Hij en zijn vrouw wisselen geregeld af.

KRIS- Zijn vrouw?

MYRIAM- Lieve, de dienstster die zo-even naar het terras vertrok.

KRIS- Ik wist niet, dat zij samen getrouwd zijn.

MYRIAM- (Lichtjes geamuseerd) Ik weet het ook niet met zekerheid. Maar zij wonen hier in ieder geval samen. Dat heb ik onderhand al gemerkt. Enfin, dat zijn niet onze zaken.

KRIS- Iedereen leeft, zoals hij of zij wil.

MYRIAM- Dat zeg ik ook! Zelf huldig ik het principe: geen mannen aan mijn lijf! Als iedere vrouw zo sprak, was de wereld allang uitgestorven.

KRIS- (Onschuldig) Hoe is het eten hier?

MYRIAM- Dat valt best mee. "Het Kleine Genoegen" heeft een prima kok.

KRIS- (Blijkbaar onschuldig) De patroon?

MYRIAM- Neen, neen. Mostapha!

KRIS- Een buitenlander?

MYRIAM- Ja. Vanwaar hij juist afkomstig is, weet ik niet. Hij spreekt gebrekkig Engels. Hij is wel een gezellige kerel.

KRIS- Hoe is zo iemand hier aanbeland?

MYRIAM- Dat heeft de patroon mij verteld. Aanvankelijk verbleef Mostapha illegaal in ons land. Hij vond werk, waar hij maar wilde.

KRIS- (Onderbreekt) Aan een hongerloon?

MYRIAM- Waarschijnlijk. Maar Mostapha wou vooruit. Bovendien wou hij in orde zijn met de Belgische wetgeving.

KRIS- Hij vroeg officiële papieren aan?

MYRIAM- En hij ging zich bijscholen. Toen hij volledig in orde was, ging hij zich weer aanbieden op de arbeidsmarkt. Maar nu wou niemand hem nog in dienst nemen.

KRIS- Zijn wedde lag nu te hoog?

MYRIAM- En alles moest wettelijk worden ingeschreven! Tegen zijn zin is Mostapha dan maar teruggekeerd in de illegaliteit.

KRIS- De patroon zelf werkt dus niet?

MYRIAM- Hij doet hier de supervisie! En hij zorgt voor de inkoop.

KRIS- Hij ontvangt de leveranciers?

MYRIAM- En hij gaat naar de markten en de grootwarenhuizen. Vanmorgen nog is hij teruggekeerd met zijn koffer vol wijnen en likeuren... uit de Carrefour.

KRIS- (Onschuldig) Dat hij ze niet aan een wijnhandelaar koopt?

MYRIAM- In de Carrefour krijgt hij ze zonder factuur. Voor een commerçant is dit natuurlijk heel interessant!

KRIS- Hij kan die waren in het zwart verkopen?

MYRIAM- Voilà!

KRIS- En de klanten proeven het toch niet?

MYRIAM- Die wijnen en likeuren hebben precies dezelfde smaak.

KRIS- De patroon, draagt die soms witte sportschoenen?

MYRIAM- Witte sportschoenen?

(Kris haalt de schoen te voorschijn.)

KRIS- Zulke?

MYRIAM- Neen, die zijn van Mostapha! Hij draagt die altijd! Hoe ben jij daar aan geraakt?

KRIS- Iemand liep zo gehaast weg, dat hij zijn schoen verloor.

MYRIAM- Waarom?

KRIS- Dat vraag jij hem best zelf.

MYRIAM- (Ietwat achterdochtig nu) In welke artikelen reis jij?

KRIS- Sociale zaken.

(Myriam begrijpt er niets meer van. Lieve komt met leeggoed van het terras.)

LIEVE- Excuseer, maar onze klanten worden ongeduldig. Zij beginnen te morren.

KRIS- Dat moet jij aan je baas vertellen... Of aan Mostapha.

MYRIAM- Wie is deze mijnheer?

LIEVE- Een sociaal controleur. Hij komt onze zaak inspecteren.

MYRIAM- (Ietwat onwennig) Ik heb toch niet te veel verteld?
(Boos op zichzelf) Dat ik nu toch eens nooit mijn mond kan houden!

DERDE TAFEREEL

(John komt nogal opgewonden van het terras. Omdat het restaurant verlaten is, begeeft hij zich tot bij de tapkast.)

JOHN- (Roept) Hallo?

(Meteen komt Lieve uit de keuken.)

JOHN- Hoe zit het met ons eten?

LIEVE- Hebben jullie al van jullie aperitief genoten?

JOHN- Al van vier aperitieven! Jullie denken toch niet, dat ik die allemaal ga betalen?

LIEVE- Het eerste aperitief was voor jouw rekening. De drie volgende rondjes waren van het huis.

JOHN- Jullie kok is toch niet in slaap gevallen?

LIEVE- Hij is wat onwel geworden. Hopelijk is het van korte duur.

JOHN- Dat hoop ik dan met jou! De activiteiten in de keuken liggen toch niet helemaal stil?

LIEVE- Neen, neen! Op dit ogenblik staat de patroon zelf aan het fornuis.

JOHN- Dan gaat het eindelijk wat vooruit?

LIEVE- Mijnheer doet volop zijn best. Jullie kunnen dadelijk aan tafel.

JOHN- Dus kan ik de anderen binnenroepen?

LIEVE- Hiermee zou ik niet te gehaast zijn.

JOHN- Te gehaast? Wij zitten hier al bijna anderhalf uur! Ik haal mijn gasten naar binnen, en jullie zorgen dat zij te eten krijgen!

LIEVE- Dat laatste komt in orde, mijnheer Heyneman.

(John begeeft zich naar de terrasdeur.)

JOHN- (Roept) Kom er maar in! De potten staan hier volop te pruttelen!

(Vlug begeeft Lieve zich naar de keuken. Anita, Gunter en Kathy komen naar binnen. Allen nemen weer plaats aan tafel.)

- GUNTER- (Wat ironisch) Veel lijkt er hier intussen niet veranderd.
- JOHN- Naar het schijnt, gaat er hier verandering in komen.
- KATHY- Zoiets hebben wij nooit eerder aan de hand gehad.
- JOHN- Neen! Bij vorige pensioneringen verliepen de feestjes altijd heel vlot!
- GUNTER- Dat was elders?
- JOHN- Ja. Een commercant moet al eens iedereen iets gunnen.
- GUNTER- (Wat geamuseerd) Deze vertraging heeft ook haar goede kanten. Zij heeft ons al enkele extra glazen champagne opgeleverd.
- ANITA- Let wat op je affaire, Gunter! Morgenavond moet jij nog meekunnen.
- GUNTER- (Geamuseerd) Meekunnen? Morgenavond neem ik volop het voortouw!
- ANITA- Drink voor de rest van dit feestje maar wat anders!
- GUNTER- (Wat geamuseerd) Bij mijn pepersteak schakel ik over op Leffe!
- ANITA- Jij hebt nu al wat te veel!
- JOHN- (Lichtjes geamuseerd) Maar, mevrouw Vranckx! Gunter zit nog maar aan vier fluitjes champagne!
- ANITA- Ik vertrouw dat goedje niet!
- JOHN- (Geamuseerd) Dan moet jij er zelf eens van meedrinken.
- GUNTER- (Geamuseerd) Hoor jij dat?
- ANITA- Ik hoor, dat jij wat te veel uit hebt!
- JOHN- Apropos, hoe is jullie overeenkomst morgenavond met "De Volle Pot"?
- GUNTER- Jij bedoelt?
- JOHN- Jullie traktatie! Wat geven jullie zoal ten beste?
- GUNTER- "De Volle Pot" zorgt ervoor, dat niemand iets te kort komt. Zij sluiten zoveel tonnen aan als nodig.
- JOHN- Tonnen?
- GUNTER- Bier, cola, limonade, spa...
- JOHN- En het eten?

ANITA- Hiervoor zorgen wij zelf.

JOHN- (Wat ongelovig) Al die...

ANITA- ... belegde sandwiches en bruine boterhammen.

JOHN- (Ongelovig) Voor 250 man?

ANITA- Wij hebben enkele familieleden en kennissen gevraagd, om ons te helpen.

JOHN- (Wat ironisch) Dat geloof ik graag!

ANITA- Zo'n groot werk is dit niet.

KATHY- Is "De Volle Pot" ermee akkoord, dat jullie zelf voor het eten zorgen?

ANITA- Waarom niet?

KATHY- Nu verdienen zij hier toch niets op.

GUNTER- Zij zijn al heel content, dat zij die avond zoveel drank mogen verzetten.

JOHN- Met een zaak die zichzelf iets of wat respecteert, lukt zoiets niet. Die zorgt alleen voor haar eigen profijt.

GUNTER- "De Volle Pot" is nog een zaak voor de gewone man.

ANITA- Daar hebben ze weinig noten op hun zang.

JOHN- Jullie kopen zelf het gebak en het beleg?

ANITA- Uiteraard!

JOHN- Jullie kunnen toch overeenkomen, dat de bakker en de charcutier hun waren leveren voor rekening van "De Volle Pot".

GUNTER- Waarvoor is zoiets goed?

JOHN- Jullie hebben dan alles op één rekening staan! Drank en eten!

GUNTER- Dat heeft toch geen enkele zin!

JOHN- Het komt op hetzelfde neer!

ANITA- Wij doen zoals afgesproken.

JOHN- Op hoeveel schatten jullie de uitgaven voor dit drinkfeest?

GUNTER- Dat is moeilijk te schatten.

JOHN- Voor jullie hieraan beginnen, maken jullie toch een raming!

- GUNTER- Hoeveel het ons kost, is bijzaak. Hoofdzaak is, dat ik mijn collega's nog eens iets kan aanbieden.
- ANITA- Zij verdienen dit.
- JOHN- (Aandringend) Voor ongeveer hoeveel verwachten jullie facturen?
- GUNTER- Aan zo'n traktatie komen toch geen facturen te pas! "De Volle Pot" en wij kennen mekaar. Wij hebben in mekaar het volste vertrouwen.
- JOHN- Dat is helemaal verkeerd van jullie! Jullie moeten ervoor zorgen, dat jullie betalingsbewijzen in handen hebben. Dat is de enige manier, om achteraf geen ruzie te krijgen!
- ANITA- Onze leveranciers bezorgen ons wel een notaatje.
- JOHN- Officiële documenten moeten jullie vragen!
- ANITA- Toch niet van mensen, die wij bijna dagelijks zien!
- JOHN- Ook van hen! Zeker is zeker! (Aandringend) Hebben jullie echt geen idee, wat dit feest jullie gaat kosten?
- GUNTER- (Ietwat geamuseerd) Jij bent precies ongerust in onze plaats!
- ANITA- Wij hopen met zo'n 2.000 euro toe te komen.
- JOHN- Acht euro de man?
- GUNTER- Sommigen gaan ons veel meer kosten. Maar niet iedereen heeft even grote dorst.
- ANITA- En niet iedereen kon zich vrijmaken.
(Lieve komt opdienen.)
- GUNTER- Daar zijn ze ermee!
- JOHN- Eindelijk!
(John merkt nu pas, wat er wordt opgediend.)
- JOHN- Wat stelt dit voor?
- LIEVE- Het hapje van het huis... voor bij de aperitieven.
- JOHN- (Wat ironisch) Dit lijkt mij inderdaad een hap"je"!
- LIEVE- Een ansjovisje met een cherrytomaat op een bedje van rode sla gearneerd met bieslook.
- JOHN- (Wat ironisch) En ketchup!

LIEVE- (Verbetert) Coctailsaus.

JOHN- (Lichtjes ironisch) Juffrouw Buytaert, kan ik voor dit hap"je" even jouw lenzen lenen?

KATHY- Wij zijn aan het eten.

JOHN- (Lichtjes ironisch) Ja, zo goed als! (Tot Lieve) Dit was voor bij het aperitief?

LIEVE- Deze hapjes komen helaas iets te laat, mijnheer Heyneman.

JOHN- (Stille hint) Hieraan is te verhelpen!

LIEVE- Het huis heeft al drie rondjes voor zijn rekening genomen.

JOHN- Breng er dan nog maar een voor mijn rekening. Dat visje moet toch iets hebben om in te zwemmen.

LIEVE- Voor mijnheer Heyneman nog een glas champagne?

JOHN- Of wat dacht jij?

LIEVE- En voor mijnheer?

ANITA- (Vlug) Denk aan je gezondheid, Gunter!

JOHN- (Geamuseerd) Niets zo gezond als champagne!

GUNTER- Voor mij nog een glas champagne!

ANITA- (Ontgoocheld) Gunter!

GUNTER- (Geamuseerd) Van alles door mekaar is niet gezond!

KATHY- Ik schakel nog eens over op rode porto.

ANITA- Voor mij spa reine.

(Lieve vertrekt.)

JOHN- Ik begrijp niet hoe ze al die moeite kunnen doen, om zo'n petieterig visje uit de zee te gaan halen.

KATHY- (Vriendelijk) Smakelijk!

ANITA- Smakelijk.

JOHN- Om nog even terug te komen op dat drinkfeest van morgenavond...

GUNTER- Jij was misschien ook graag uitgenodigd?

JOHN- Dat niet.

GUNTER- Omdat jij er niet kan over zwijgen!

JOHN- Het gaat jullie voor zo'n 2.000 euro aan facturen opleveren?

GUNTER- Ongeveer.

JOHN- Wat gaan jullie hiermee doen?

GUNTER- Ze betalen natuurlijk!

JOHN- En daarna?

GUNTER- Ze nog een tijdje bewaren, als bewijs dat wij ze hebben betaald.

JOHN- En daarna?

GUNTER- Daarna scheuren wij ze kapot, en werpen wij ze weg!

JOHN- ... (Blijkbaar onschuldig) Kunnen jullie die facturen laten maken voor rekening van "Heyneman Caravans"?

GUNTER- (Geïnteresseerd) Gaan jullie ze betalen?

JOHN- Neen, neen! Jullie betalen ze, en wij bewaren ze in jullie plaats.

ANITA- Thuis gaat er niets verloren. Voor officiële papieren en betaalde facturen hebben wij speciale bewaardozen.

JOHN- "Heyneman Caravans" kan deze facturen gebruiken.

GUNTER- Mijn collega's gaan de indruk krijgen, dat die trakactie van jou komt! En dat wij niets voor hen hebben gedaan.

JOHN- Zij krijgen die facturen toch niet te zien!

KATHY- (Blijkbaar onschuldig) Het slaatje is maar klein, maar het mag er best zijn.

ANITA- Ik vind het heerlijk.

(Lieve komt met de aperitieven.)

JOHN- (Op de aperitieven duidend) Wij leggen jullie vandaag nogal eens in de watten, niet waar!

GUNTER- (Geamuseerd) Wat de drank betreft, hebben wij hoege-naamd geen klagen!

JOHN- (Nogal kordaat) Morgenavond laten jullie die facturen maken op naam van "Heyneman Caravans"!

ANITA- (Geïrriteerd) Waarom?

KATHY- (Onschuldig) Wij betalen die uit de kas van het bedrijf.

JOHN- (Inhakend) Onmiddellijk nadat jullie ons het bedrag hebben overhandigd.

(In kokskledij komt Peter gehaast uit de keuken. Zo onopvallend mogelijk wenkt hij Lieve.)

PETER- (Opgewonden) Waar kan ik de ganzenlever vinden?

LIEVE- Dat weet ik niet. Dat moet jij aan Mostapha vragen.

PETER- Dat uilskuiken laat zich nergens meer zien!

LIEVE- Normaal staat de ganzenlever in de koelkast.

PETER- Welke koelkast? En waar? Die koelkasten zitten overvol! Is Odette nog altijd bij die controleur?

LIEVE- Ik heb de indruk, dat hij haar serieus op de rooster legt.

PETER- En 't is zo'n babbel! Ongetwijfeld heeft zij al tien keer haar mond voorbijgepraat!

LIEVE- Zal ik eens op zoek gaan naar Mostapha? Zover kan die niet zijn!

PETER- Wie dient er hier dan op?

LIEVE- Ik hoef toch geen eeuwigheid weg te blijven.

PETER- Help mij maar liever, bij het zoeken van die ganzenlever!

(Peter en Lieve haasten zich naar de keuken.)

JOHN- Jullie reis naar de Canarische Eilanden, is die al betaald?

ANITA- Wel geboekt, maar nog niet betaald.

GUNTER- (Lichtjes geamuseerd) Wij zaten nog te wachten op het geld van die cheque!

JOHN- Jullie gaan dit dus een van de volgende dagen in orde brengen?

ANITA- Dit is de bedoeling.

JOHN- Om welk bedrag gaat het?

GUNTER- Op hoeveel hadden wij geschat, Anita?

ANITA- Samen zo'n 1.800 euro! 200 euro van onze kinderen, 475 euro van onszelf, en 1.125 euro overschot van onze cheque.

GUNTER- Nu die cheque maar 3.000 euro bedraagt, zullen wijzelf wat dieper in onze portefeuille moeten tasten.

KATHY- (Onschuldig glimlachend) Of het morgenavond iets rustiger aan doen.

GUNTER- Ik wil niet, dat er morgenavond ook maar iemand iets te kort komt!

ANITA- Zijn werkmakkers zijn Gunter heilig.

JOHN- Waar hebben jullie die vakantie geboekt?

ANITA- Bij "Reisbureau Globe".

JOHN- Indien de prijs hetzelfde blijft, hebben jullie er toch niets op tegen, dat die factuur lichtjes wordt gewijzigd?

GUNTER- Jij bedoelt?

JOHN- Geen vakantie voor twee personen op de Canarische Eilanden, maar een zakenreis voor drie personen naar het Internationale Caravansalon in Thessaloniki.

GUNTER- Daar kunnen wij niets gaan doen!

JOHN- Uiteraard gaan jullie met zijn beiden naar de Canarische Eilanden. Alleen vermeldt de factuur iets anders.

ANITA- Willen jullie die factuur dan ook weer op naam van...

JOHN- ... "Heyneman Caravans"!

KATHY- (Blijkbaar onschuldig) Wij betalen ze weer uit de kas van het bedrijf, nadat jullie ons het juiste bedrag hebben overgemaakt.

GUNTER- (Nu wat opgewonden) Dit heeft toch geen zin!

JOHN- Niet voor jullie, maar wel voor ons. Wij kunnen dus andermaal op jullie rekenen?

GUNTER- Wij kunnen er niet meer aan uit!

JOHN- Daarom regelt juffrouw Buytaert deze zaken allemaal in jullie plaats, niet waar Kathy?

KATHY- Met alle plezier.

JOHN- Jullie moeten er enkel mee akkoord gaan.

GUNTER- (Ietwat ironisch) Denk jij, dat "Reisbureau Globe" hiermee akkoord gaat?

JOHN- Laat dit maar aan ons over.

KATHY- Wij kennen die mensen, dat komt zo voor mekaar.

ANITA- Dergelijke zaken regelen jullie vaker?

- KATHY- (Glimlachend) Laten wij zeggen, dat dit niet de eerste keer is.
- ANITA- Ook met "Reisbureau Globe"?
- KATHY- Onder andere.
- (Lieve komt uit de keuken. Onwennig wendt zij zich tot John.)
- LIEVE- Excuseer, mijnheer Heyneman. Wij hebben een probleempje.
- JOHN- (Wat ironisch) Jullie kok is nog altijd niet hersteld?
- LIEVE- Dat ook! Maar de patroon kan de ganzenlever niet vinden. Hij doet mij vragen, of wij jouw ganzenlever mogen vervangen door een vierde bord cavaillon met parmaham.
- JOHN- (Opgewonden) Maar enfin! Wat is dit hier voor een soep?
- LIEVE- Wij kunnen je verzekeren, dat onze parmaham van een uitzonderlijke kwaliteit is. En voor de smaak van onze cavaillon krijgen wij alleen maar felicitaties.
- JOHN- Jullie kok weet toch, waar die ganzenlever staat! Heeft hij het zo erg te pakken, dat hij niet eens meer zijn mond kan opendoen?
- LIEVE- De patroon valt hem niet graag lastig. Hoe vlugger de kok is hersteld, hoe vlugger hij kan meehelpen aan jullie eten.
- KATHY- Hoever staan jullie al met de voorgerechten?
- LIEVE- De overige drie staan al klaar. Als mijnheer Heyneman akkoord kan gaan met ons voorstel, kan er meteen worden opgediend.
- JOHN- (Ietwat sarcastisch) Kan jij ons verzekeren, dat er met de rest van onze bestellingen geen problemen meer gaan rijzen?
- LIEVE- Wij hopen, dat onze kok tegen die tijd is hersteld, mijnheer Heyneman.
- JOHN- (Ietwat sarcastisch) Dit hopen wij met jullie! (Nogal kregel) Vooruit dan maar! Maak er maar vier keer hetzelfde van! Maar haast je wat!
- LIEVE- Je kan erop rekenen, mijnheer Heyneman!
- (Meteen haast Lieve zich terug naar de keuken.)
- JOHN- (Erg kregel) Uitgerekend vandaag moet er met die kok

wat aan de hand zijn! Juffrouw Buytaert, denk eraan, dat jij vandaag nog duidelijke afspraken maakt met mijnheer en mevrouw Vranckx in verband met die facturaties van "De Volle Pot" en "Reisbureau Globe"!

KATHY- Jij mag gerust zijn, mijnheer Heyneman. Dit komt in orde.

VIERDE TAFEREEL

- PETER- Maar, mijnheer de controleur, behalve het feit dat ik vergat het afwijkingsregister in te vullen, zijn mijn papieren volledig in orde!
- KRIS- Jij weet evengoed als ik, dat dit niet waar is.
- PETER- Ik spreek de waarheid!
- KRIS- Dat is niet waar! Ik vrees, dat wij moeten overgaan tot het intrekken van jouw registratienummer.
- PETER- (Plots in paniek) Dat kan jij niet doen!
- KRIS- Toch wel, als jij blijft weigeren mee te werken... Hoe zit het precies met die... Odette Pulinckx?
- PETER- Die is hier ingeschreven als vaste keukenhulp.
- KRIS- Deeltijds met variabele uren. Het geschreven contract en het uurrooster is in orde. Alleen stel ik vast, dat zij zich niet houdt aan dit uurrooster!
- PETER- Eens een uitzonderlijke keer.
- KRIS- Zij werkt hier elke dag?
- PETER- Neen, neen!
- KRIS- Naar haar eigen zeggen!
- PETER- Dan heeft zij jouw vragen niet goed begrepen.
- KRIS- Maar al te goed, mijnheer Verdonck. Naar haar eigen zeggen, werkt zij hier 's middags vier uur en 's avonds nog eens vier uur.
- PETER- Dan moet jij haar loonbriefje maar eens bekijken!
- KRIS- Nog maar eens naar haar eigen zeggen, betaal jij haar ongeveer voor de helft in het zwart.
- PETER- Waar zou ik dat zwart geld halen?
- KRIS- Om dat te achterhalen, zal ik de politie eens moeten sturen. Jij blijft erbij, dat Odette Pulinckx niet weet wat zij mij vertelt?
- PETER- ... Een uitzonderlijke keer betaal ik haar al eens iets bij.
- KRIS- Iets?
- PETER- Een paar uur.

KRIS- In het zwart?

PETER- Dat is toch normaal!

KRIS- Volgens jou!

PETER- Dat gebeurt overal!

KRIS- Helaas! Daarom precies sturen ze mij de baan op.

PETER- Voortaan zal ik dat afwijkingsregister op tijd bijhouden.

KRIS- Dat is heel verstandig van je... Dan is er de dienst Lieve Daerden.

PETER- Haar dossier is volledig in orde!

KRIS- Op het eerste gezicht! Maakt zij nooit overuren?

PETER- Nooit!

KRIS- Zelfs niet op avonden, dat het hier zeer druk is?

PETER- Iedere avond gaat zij stipt op tijd naar huis!

KRIS- (Lichtjes geamuseerd) Jullie wonen hier toch niet samen?

(Plots staat Peter er wat verbouwereerd bij.)

KRIS- Nu, dit zijn niet mijn zaken. (Geamuseerd) De controle van dit soort overuren is voor iemand anders.

PETER- (Onwennig) Ik weet niet, wat jij bedoelt.

KRIS- Moet ik dit onderwerp dan eens opnieuw aansnijden, als zij erbij is?... Laten wij het even over...

(Kris haalt de sportschoen te voorschijn.)

KRIS- ... jullie kok hebben.

PETER- (Nogal opgewonden) Wij hebben hier geen kok!

(Odette komt uit de keuken. Duidelijk heeft zij weet van de controleur.)

ODETTE- (Tot Peter) Excuseer, mijnheer.

PETER- (Nogal zenuwachtig) Wat is er?

ODETTE- Voor het klaarmaken van de pepersteak en de sole à la meunière heb ik alles klaarstaan. Maar de scampi, daar mocht ik nooit aankomen van Mos... van mijnheer.

PETER- Blijf er dan nu ook maar van af!

ODETTE- En telkens als m... mijnheer de punt van zijn slagernes in de erg tegenspartelende kreeft ging planten, maakte ik mij zo ver mogelijk uit de voeten.

PETER- Zorg maar, dat alle ingrediënten klaarstaan voor de sausen bij de scampi en de kreeft!

ODETTE- Ik doe mijn best, mijnheer.

KRIS- (Geamuseerd tot Odette) Jouw baas houdt nog altijd vol, dat hij hier ook de kok is. Wij weten wel beter, niet waar?

ODETTE- (Erg onwennig, tot Peter) Ik kon niet anders meer, dan de waarheid spreken, mijnheer. Mijnheer de controleur bleef mij maar vragen stellen.

PETER- Ik heb jullie altijd gevraagd, over onze inwendige keuken jullie mond te houden!

ODETTE- Als ik niet antwoordde, liet mijnheer de controleur het hotel en het restaurant sluiten. Dan stonden wij allemaal op straat. Controleurs hebben altijd een streepje voor op domme mensen zoals wij.

PETER- (Wat opgewonden) Zoals jij!

ODETTE- (Deemoedig) Zoals ik.

PETER- Maak dat jij naar de keuken bent!

ODETTE- Ja, mijnheer.

(Meteen maakt Odette zich uit de voeten.)

KRIS- Jullie kok heet Mostapha. Klopt dit?

(Peter zwijgt.)

KRIS- Mijnheer Verdonck, een hotel-restaurant met jullie omzet, run je niet met anderhalve werkkraft!

PETER- Daarom werk ik zelf ook mee!

KRIS- Zelfs dan lukt dit niet! Jullie kok "Mostapha", hoe heet die met zijn familienaam?

(Geen antwoord)

KRIS- (Wordt wat zenuwachtig) Komt er nog iets?

PETER- ... Karmane.

KRIS- Een Marokkaan?

PETER- Ja.

KRIS- Een illegaal?

PETER- Momenteel wel.

KRIS- Dit brengt jou serieus in de problemen, dat weet jij toch?... Werkt hij hier voltijds?

PETER- Jaren lang heb ik de keuken zelf gedaan. Maar dat en deze zaak runnen ging niet langer meer samen. Ik kon niet anders, dan een kok bij in dienst nemen.

KRIS- Dit had ook op een wettelijke manier gekund.

PETER- Ik heb het hem voorgesteld! Maar Mostapha wou dit niet meer. Met legale zaken kreeg hij voortdurend problemen!

KRIS- Ik vrees, dat "zijn" én "jouw" problemen nu nog groter gaan worden.

(Lieve komt van het terras.)

LIEVE- Mijnheer Heyneman doet mij vragen, hoever het staat met hun eten.

PETER- Zij hebben al hun hapje en hun voorgerecht gehad!

LIEVE- Ruim een uur geleden.

PETER- (Opgewonden) Ik kan het ook niet helpen, dat deze affaire hier niet vooruitgaat!

KRIS- (Rustig) Toch wel! Jijzelf houdt ze al de hele tijd tegen.

PETER- (Zenuwachtig tot Lieve) Geef ze nog maar iets te drinken!

LIEVE- Aanvankelijk vonden zij dit plezant. Maar nu zit mevrouw Vranckx voortdurend te protesteren. Volgens haar, heeft haar man al meer dan genoeg gehad. En eerlijk gezegd, geloof ik dat zij gelijk heeft.

PETER- (Opgewonden) Geef hen te drinken!

LIEVE- Ik zal nog eens proberen.

(Lieve vertrekt.)

PETER- (Opgewonden) Kunnen wij wat voortmaken?

KRIS- Ik ben blij, dat dit eindelijk jouw bedoeling is, mijnheer Verdonck. Ik zie mij verplicht, hier een proces-verbaal op te stellen.

PETER- Jij doet, wat jij niet kan laten!

KRIS- Dat zou jou voorlopig wel eens je registratienummer kunnen kosten!

PETER- (Ongerust) Dit kan jij niet doen!

KRIS- Dit gebeurt vaker.

PETER- Dan moet ik mijn restaurant en mijn hotel een tijd dichtlaten?

KRIS- Uiteraard!

PETER- Dan gaan mijn klanten elders! Ik zie ze hier nooit meer terug!

KRIS- En jij gaat bovendien een flinke boete moeten betalen!

PETER- Dit kan ik onmogelijk! Wat hier de voorbije jaren aan geld binnenkwam, heb ik altijd geïnvesteerd in de verfraaiing van mijn zaak! Nooit hield ik een euro over! Mijn kinderen en ik hadden enkel genoeg om te leven!

KRIS- Geen enkele Belg komt toe, maar allemaal proberen ze hun zwart geld wit te wassen!

PETER- Ik heb geen zwart geld!

KRIS- En nu misschien nog een hele periode zonder inkomen!

PETER- Niet alleen ik, ook mijn personeel!

KRIS- Voor hen is het niet zo erg. Volgens jouw boekhouding verdiende dat toch niet zoveel.

PETER- Het wettelijk vastgestelde uurloon!

KRIS- Alleen voor de ingeschreven uren!

PETER- En als ik die boete onmogelijk kan betalen?

KRIS- Dan doet het gerecht zijn werk, en wordt hier een en ander aangeslagen.

PETER- Dan kan ik nooit meer herbeginnen?

KRIS- En als jij toch nog ooit herbegint, gaan wij de opdracht krijgen jou geregeld te controleren.

PETER- Ik ben geruïneerd!

KRIS- Jij hebt toch al die tijd geweten, dat er hier controle kon komen. Of dacht jij, dat wij jou alleen met rust gingen laten?

(Odette komt uit de keuken.)

ODETTE- (Tot Peter) Excuseer, mijnheer.

PETER- (Erg geïrriteerd) Wat is er nu weer?

ODETTE- De ingrediënten liggen klaar, mijnheer. En de kreeft zit al een tijdje op jou te wachten. Voorlopig heb ik niets meer om handen. Nu dacht ik,... als mijnheer er

niets op tegen heeft, nog verder een handje toe te steken.

PETER- Hoe?

ODETTE- Bijvoorbeeld met die tong à la meunière.

PETER- Wat zou jij daarmee aanvangen?

ODETTE- Ik heb ze al proper gemaakt en afgedroogd. Ze lichtjes door de bloem wentelen, heb ik voor...

KRIS- ... (geamuseerd) voor Mostapha...

ODETTE- ... voor Mostapha al vaker moeten doen. En een klont boter in de pan laten smelten en de tong aan beide kanten laten bakken, lijkt mij ook niet zo moeilijk.

PETER- (Wat opgewonden) Heb jij dit ooit geprobeerd?

ODETTE- Hier niet, mijnheer. Hier moet ik mijn handen van de potten en pannen afhouden,... behalve om ze af te wassen. Maar thuis heb ik al eens een "goedkopere" vis gebakken. Zelfs de garnering met een schijfje citroen en een twijgje fijne peterselie leverde toen geen problemen op.

PETER- (Opgewonden) Als jij die tong klaar hebt, wat ga jij er dan mee aanvangen?

ODETTE- Ze door mevrouw Lieve laten opdienen natuurlijk.

PETER- Eten voor één van de vier! De overige drie gaan content zijn!

ODETTE- Een pepersteak klaarmaken, lukt mij ook wel.

PETER- Dan is nog maar de helft aan het eten!

ODETTE- Ik weet het, het is geen gezicht! Maar in ieder geval beter dan nu.

PETER- Neen, neen! Wacht maar tot ik er ben! Ik wil een oogje in het zeil houden!

ODETTE- 't Was maar een voorstel, omdat ik de gasten tot in de keuken hoor reclameren.

PETER- Hou je in de keuken maar klaar! Ik ben er zo!

ODETTE- Zo'n tongske bakken had ik anders eens graag geprobeerd. Zo moeilijk kan dat toch niet zijn.

(Eerder wat schoorvoetend, begeeft Odette zich naar de keuken.)

PETER- Mijnheer de controleur, jij hoort zelf, dat ze mij

dringend nodig hebben in de keuken. Toch wil ik je nog heel even iets vertellen.

KRIS- Ik ben een en al oor.

PETER- Mijn leven lang al zit ik in de horeca. Tot mijn driedertigste heb ik als kok gewerkt in een wegrestaurant, mijn vrouw was er keukenhulp. Als gevolg van oneerlijke concurrentie van internationale restaurantketens, kreeg die zaak het alsmaar moeilijker. Mijn baas zag het niet meer zitten. In wanhoop stak hij op een nacht zijn eigen restaurant in brand. Mijn vrouw en ik zaten allebei ineens zonder inkomen, en dit met twee jonge kinderen. Wij moesten iets doen.

KRIS- Dus zijn jullie een eigen zaak begonnen?

PETER- Dit restaurant hier! Ik als kok, mijn vrouw als kelnerin. Dat heeft enkele jaren gemarcheerd. Toen werd mijn vrouw ernstig ziek, ik heb haar moeten afgeven. Ik zat hier met twee tieners van kinderen, zij wilden allebei verder studeren. Hier moest geld binnenkomen, deze zaak moest verder worden gerund. Ik nam personeel in dienst. Uit vrees anders te mislukken, nam ik vooral de supervisie op mij. Meteen voelde ik, dat ik er moeilijk ging komen. Daarom heb ik mijn plan maar getrokken.

KRIS- Op een onwettige manier!

PETER- Ik had geen keuze!

KRIS- Jouw zaak heeft toch zijn cliënteel.

PETER- Ik mag niet klagen. Ik kan mijn twee kinderen naar de universiteit laten gaan. Ik kan drie mensen een dagloon bezorgen, en ik kan er zelf min of meer van leven. Omdat ik mijn plan trek!

KRIS- Wat niet is toegelaten!

PETER- Wat moet ik dan doen? Mijn deur sluiten, met alle gevolgen van dien?

KRIS- Jij bekijkt deze zaak enkel vanuit je eigen standpunt.

PETER- En uit dat van mijn kinderen en mijn personeel!

KRIS- Jouw personeel is allerm minst gediend, met wat er hier nu aan de hand is!

PETER- Tenzij jij ons helpt!

KRIS- Hoe?

PETER- Door je van je beste kant te tonen.

KRIS- Ik moet eerlijk blijven ten opzichte van mijn opdrachtgever.

PETER- De Staat!

KRIS- De gemeenschap!

PETER- Ook mijn gezin, en de drie personeelsleden voor wie ik enige verantwoordelijkheid draag, behoren tot die gemeenschap!

KRIS- Veronderstel eens, dat al die andere commerçanten ook deden zoals jij.

PETER- Doen zij dit niet?

KRIS- Ik kom op heel wat plaatsen, waar de zaken zo goed als in orde zijn.

PETER- Op papier!

KRIS- Ik veronderstel, ook in werkelijkheid. Wat gaan die mensen zeggen, als ik hier de onregelmatigheden door de vingers zie?

PETER- Ik moet jou nog iets vertellen.

KRIS- Maak het kort.

PETER- Mijn ouders waren eenvoudige mensjes. Heel hun leven lang hebben zij het alles behalve breed gehad. Als kas-seilegger heeft mijn vader zich kromgewerkt voor zijn gezin en zijn pover werkmanshuisje. Om mij en mijn vrouw de kans te geven dit hotel-restaurant te starten, heeft mijn vader een hypotheek laten leggen op zijn eigen huisje. Als ik hier nu op de fles ga, hebben ook mijn ouders hun leven lang voor niets gewerkt. Kan jij hen dit aandoen?

KRIS- Ik doe hen niets aan! Jij doet dat!

PETER- Ik wil proberen te herstellen, wat ik heb verkeerd gedaan. Geef mij de kans hiertoe.

KRIS- Hoe?

(Peter gaat in zijn portefeuille. Hij neemt er een bundeltje bankbiljetten uit, frommelt die bijeen, en overhandigt ze aan de controleur. Deze neemt ze echter niet aan.)

PETER- Ik vraag je alleen maar, heel even de ogen te sluiten.

KRIS- Mijnheer Verdonck, weet jij, wat dit betekent?

PETER- Een kleine tegemoetkoming voor een vriendendienst.

KRIS- Omkoperij!

PETER- Zo mag jij dit niet bekijken.

- KRIS- Pure omkoperij! Als ik dit rapporteer, vlieg jij voor een hele tijd in de gevangenis!
- PETER- Begrijp jij mijn situatie dan niet?
- KRIS- Ik begrijp ze maar al te goed! En nu doe jij er nog een flinke schep bovenop! Steek dat geld weg!
- (Aarzelend gehoorzaamt Peter.)
- KRIS- (Scherp) Voor één keer heb ik niets gezien!
- PETER- Hou alsjeblieft rekening met mijn familiale omstandigheden.
- KRIS- Overal waar ze niet in orde zijn, hoor ik van die sterke verhalen! Commerçanten maken toch nogal wat mee in hun leven!
- PETER- Ik spreek de waarheid! Jij mag dit natrekken!
- KRIS- Dat zal ik ook! En wee jou, als jij mij wat hebt wijs-gemaakt!
- (John Heyneman komt van het terras. Duidelijk heeft hij een glas op.)
- JOHN- Hier zit hij zijn tijd te verdoen! En dan laat hij ons maar wachten!
- PETER- Jullie gaan in de kortste keren worden bediend, mijnheer Heyneman. Hebben jullie wat van onze tuin genoten?
- JOHN- Ik ben moegekeken op die onnozele fontein tussen die hoop rotsstenen. Wat ik wil zien, is eten!
- PETER- Dat komt meteen in orde.
- JOHN- Ik merk het! Terwijl ik daar buiten mijn kostbare tijd zit te verliezen, zit hij hier op zijn gemak wat te babbelen! Is hij misschien een interessantere klant dan ik?
- PETER- Neen, mijnheer Heyneman.
- JOHN- Iedere keer als er binnen ons bedrijf iets gebeurt, gaan wij met een aantal mensen op restaurant. Deze keer meenden wij jou wat te gunnen! Het zou wel eens de eerste en de laatste keer kunnen zijn!
- KRIS- Ga gerust naar de keuken. Intussen hou ik mij nog even met jullie administratie bezig.
- PETER- (Tot John) Zal ik jullie nog iets laten brengen?
- JOHN- Ja, ons eten! Ik roep nu mijn gasten naar binnen!
- (Meteen begeeft John zich naar het terras.)

PETER- (Tot Kris) Misschien trek jij je weer best even terug in de living.

KRIS- Ik wil mij hier wel even bezig houden. Op meerdere plaatsen word ik slechter onthaald.

PETER- Ik heb liever, dat de anderen jou niet bezig zien.

(Odette komt uit de keuken.)

ODETTE- Mijnheer, wat die scampi betreft...

PETER- (Erg opgewonden) Naar de keuken jij!

VIJFDE TAFEREEL

(Alleen aan een tafeltje kijkt Myriam enkele toeristische folders in. Aan hun tafel zitten Heyneman en zijn gezelschap.)

JOHN- Onze drank voor bij het hoofdgerecht is al flink gezakt, en nog altijd geen kreeft in zicht!

(Odette komt uit de keuken. Zij draagt twee borden.)

JOHN- Eindelijk!

(Odette begeeft zich naar de tafel van Myriam. Zij bezorgt daar de twee borden.)

JOHN- (Verontwaardigd) Zij zit hier pas! (Tot Odette) Hela, mevrouw?

(Odette begeeft zich naar de tafel van John.)

JOHN- (Erg opgewonden) Wat betekent dit? Waarom gaat zij voor?

ODETTE- De juffrouw bestelde een boerenomelet met stokbrood, mijnheer.

JOHN- En dat gaat voor?

ODETTE- Dat is veel vlugger klaar, mijnheer. Hiervoor hebben wij geen kok nodig, dit maak ik zelf klaar.

JOHN- En kreeft klaarmaken, heb jij nooit geleerd?

ODETTE- Voor kreeft is thuis de portemonnee te plat, mijnheer. Thuis is het hoofdgerecht eerder een braadworst met preistoemp.

JOHN- Stuur mij de patroon!

ODETTE- Dan gaat het wel wat langer duren, voor jullie hoofdschotel er aankomt.

JOHN- Wij zijn hier het wachten gewoon!

ODETTE- Zoals jij wil, mijnheer.

(Odette begeeft zich richting keuken.)

MYRIAM- (Tot Odette) Mevrouw? Jullie boerenomelet is uitstekend!

ODETTE- Dank je.

(Odette verdwijnt in de keuken.)

MYRIAM- (Tot de overigen) Smakelijk, dames en heren!

(John weet dit duidelijk niet te appreciëren. Peter verschijnt in koksuitrusting.)

PETER- Mijnheer Heyneman?

JOHN- (Opgewonden) Waarom gaat zij daar voor? Wij hebben veel eerder besteld!

PETER- Excuseer, mijnheer Heyneman, de juffrouw deed vanmorgen haar bestelling voor de ganse dag.

JOHN- Wij zaten veel eerder aan tafel!

PETER- Daarom werden jullie al twee keer van eten voorzien.

JOHN- Dat armoedig ansjovisje tel jij toch niet mee? En die cavaillon met hesp had ik niet eens besteld!

PETER- De omstandigheden zijn wat uitzonderlijk vandaag.

JOHN- (Schamper) Dat merken wij al de hele tijd!

PETER- Nog enkele ogenblikken geduld, en de kelnerin is er ook met jullie hoofdgerechten. Ten minste, als jullie mij nu de kans geven om voort te werken.

JOHN- Haast je maar!

(Meteen begeeft Peter zich naar de keuken.)

GUNTER- Ik wist niet, dat champagne en Leffe zo goed bijeen gaan.

KATHY- (Vriendelijk) Jullie moeten wat meer op restaurant gaan.

GUNTER- Hiervoor moet je een goede reden hebben!

KATHY- (Vriendelijk) Die is gauw gevonden.

GUNTER- (Geamuseerd) Anders moeten jullie ons al eens meer mee uitnodigen.

JOHN- Voor jouw afscheid hebben wij op geen euro gekeken, Vranckx!

GUNTER- Eerlijk gezegd, had ik dit nooit verwacht.

JOHN- Jij merkt nu zelf, dat "Heyneman Caravans" de inspanningen van haar personeel weet te waarderen.

GUNTER- Vroeger heb ik hieraan wel eens getwijfeld.

JOHN- O ja?

GUNTER- Meer dan eens!

JOHN- Laat horen!

GUNTER- Meer dan eens voelde ik mij door jullie over het hoofd gezien.

JOHN- Onder andere?

GUNTER- Iedere keer als er speciale postjes werden uitgedeeld.

JOHN- Waarin ben jij zoal gespecialiseerd?

GUNTER- Ik ben zowat van alle markten thuis. En ik heb geregeld allerlei bijscholingen gevolgd.

JOHN- Tijdens je diensturen, Vranckx! En iedere keer op mijn kosten!

GUNTER- Ik heb het toch maar gedaan!

JOHN- Omdat het moest van mij! Onze constructeur "Camping Caravans" levert enkel aan bedrijven op peil! Zoals "Heyneman Caravans"!

GUNTER- Over al onze caravans en mobilhomes mag jij mij vragen wat jij maar wil, ik ken ze vanbinnen en vanbuiten!

JOHN- (Wat ironisch) Vooral vanbuiten!

GUNTER- Om mijn kennis van de verfijnde motortechneek te tonen, heb ik bij jullie nooit veel kans gekregen.

JOHN- (Nogal ironisch) Hoe zou dit komen?

GUNTER- Dat heb ik mij altijd afgevraagd.

JOHN- Bij "Heyneman Caravans" zetten wij de juiste mensen op de juiste plaatsen! Ook jij kreeg de job die het best bij jou paste!

GUNTER- Waarom ben ik dan nooit meestergast geworden?

ANITA- (Gegeneerd) Gunter!

JOHN- Omdat dit niet jouw plaats was!

GUNTER- Was "Lange Peer" bekwamer dan ik?

JOHN- Met Peter Langendries hebben wij een meestergast, die én de stiel én het personeel kent!

GUNTER- Hij ligt wel geregeld met iemand overhoop!

JOHN- Omdat hij secuur werk eist! En omdat hij iedereen op zijn plichten durft wijzen!

GUNTER- Kan hij meer getuigschriften voorleggen dan ik?

JOHN- Hij heeft een jarenlange ervaring én een hoop mensen-

kennis!

GUNTER- Lijk ik!

JOHN- Als wij jou meestergast hadden gemaakt, Vranckx, zouden wij nogal eens iets hebben meegemaakt!

ANITA- (Wat op de tenen getrapt) Bedoel jij, dat Gunter zijn stiel niet kent?

JOHN- Hij was bekwaam op "zijn" terrein! Anders hadden wij hem niet in dienst gehouden.

ANITA- Geregeld heeft er iemand van de familie of van de geburen iets aan de hand met zijn kampeerwagen of zijn personenwagen.

JOHN- Omdat zij niet bij "Heyneman Caravans" kopen!

ANITA- Iedere keer komen ze Gunter om raad vragen! En iedere keer weet hij hen te helpen!

GUNTER- Om het even welk onderdeel van een wagen krijg ik weer aan de praat!

JOHN- Voor heel even?

GUNTER- Voorgoed! Ze hoeven geen tweede keer terug te komen.

JOHN- Heb jij een handelsregister?

GUNTER- Ik werk gratis!

JOHN- Dat kennen wij!

GUNTER- Vraag het aan degenen die thuis langskomen!

JOHN- Als "werknemer" mag jij gevestigde garages geen concurrentie aandoen!

GUNTER- Ik mag toch mensen voorthelpen?

JOHN- (Opgewonden) Jij werkt onwettig! En alles behalve gratis, Vranckx!

GUNTER- Gratis én met plezier!

JOHN- Een slecht werkende deur of een losgekomen trekhaak herstellen, dat kon jij! Maar toch geen motor herstellen, Vranckx!

GUNTER- Kom dat thuis maar eens zien!

JOHN- (Hem wat uitlachend) Jij en motoren!

ANITA- (Op de tenen getrapt) Zijn leven lang heeft Gunter voor jullie zijn best gedaan! Eerst bij je schoonvader, en nadien bij jou! Zelfs toen hij door de schuld van

iemand anders zijn enkel ernstig blesseerde, is hij weken lang - met zijn voet in het gips - hinkend naar zijn werk getrokken! Onze huisarts had het hem nochtans uitdrukkelijk verboden!

JOHN- Die enkelkneuzing was niet zo erg! Dat gips was hoofdzakelijk voor de show! Bovendien was dat accidentje enkel en alleen zijn eigen domme schuld!

GUNTER- (Opgewonden) Mellemans had dat trapje verkeerd ineengestoken!

JOHN- Jij bent er met die lompe vijfenveertig van je naastgetrapt! Jij had veel geluk, dat wij altijd goed verzekerd zijn geweest!

GUNTER- Dat trapje was niet goed ineengestoken!

JOHN- Op je beide knieën mag jij "Heyneman Caravans" bedanken, dat wij je al die jaren in dienst hebben gehouden!

ANITA- (Verontwaardigd) Werkte Gunter niet hard genoeg?

JOHN- Op momenten dat het met onze economie minder goed ging, hebben wij vaker bekwame arbeiders moeten verder sturen! Jouw man had daar evengoed bij kunnen zijn!

GUNTER- Jullie konden mij niet missen!

(Een onbeschofte lach van John.)

ANITA- Van iedereen die hij voorthelpt, krijgt Gunter geregeld complimentjes.

JOHN- Omdat zij niet anders durven!

ANITA- Omdat zij merken, dat hij zijn stiel kent!

GUNTER- Mijn vrouw en ik zijn niet rap geraakt, mijnheer Heyneman. Maar deze keer heb jij ons flink op de tenen getrapt!

JOHN- Ik mag toch nog mijn mening zeggen?

GUNTER- Wij zouden nog kunnen gaan denken, dat deze traktatie niet van harte is!

JOHN- Ik heb jullie mee naar hier gebracht, omdat dit de gewoonte is bij "Heyneman Caravans"! Wie met pensioen gaat, wordt op een vriendelijke manier uitgewuifd. Anderen weten dit te appreciëren! Maar ja, niet iedereen is even dankbaar.

(Van ingehouden woede veegt Anita een traan weg. Gunter merkt dit. Hij is duidelijk op zijn tenen getrapt.)

GUNTER- Wij dachten hier eens feestelijk te worden onthaald.

In de plaats daarvan breng jij mijn vrouw aan het wenen! Dit neem ik niet!

JOHN- Is de ontvangst hier niet goed genoeg? Krijg jij hier niet genoeg te drinken?

GUNTER- Een woordje van dank of een vriendelijke attentie had ik veel liever gehad.

JOHN- Voor hetgeen jij bij ons hebt gepresteerd, ben jij al zijn leven goed betaald, Vranckx! Zeer goed betaald!

(Verontwaardigd vliegt Gunter recht.)

GUNTER- Jij was precies niet content over mij? Hou je dineetje! Ik ga naar huis!

ANITA- Gunter, blijf hier!

GUNTER- Ik laat mij hier niet langer beledigen! Ik ben met pensioen! Ik doe nu, wat "ik" wil!

JOHN- Doe niet onnozel, Vranckx, en ga zitten!

GUNTER- Voortaan ga ik zitten, als "ik" wil!

ANITA- Blijf hier!

GUNTER- Ik blijf hier, als "ik" wil!

ANITA- Jij hebt te veel gedronken!

GUNTER- Salut!

(Resoluut verlaat Gunter het restaurant.)

ANITA- Gunter!... Gunter!

(Anita haast zich achter hem aan.)

JOHN- Een mens mag niet eens meer zijn mening zeggen tegen zijn eigen werkvolk!

KATHY- Misschien had jij beter gezwogen.

JOHN- (Verontwaardigd) O ja?

KATHY- Ook jij hebt wat veel gedronken.

JOHN- Ga jij mij nu ook nog de les lezen? Heb jij ook te klagen soms? Ik ben jullie baas!

KATHY- Vranckx is met pensioen.

JOHN- Dank zij "Heyneman Caravans"! Anders konden die twee op hun kin kloppen! (Plots) Waar blijft dat eten, verdomme?

(Resoluut begeeft John zich tot bij de tapkast.)

JOHN- (Roept) Patroon?

(Lieve verschijnt.)

LIEVE- Ja, mijnheer?

JOHN- (Opgewonden) Ben jij de patroon?

LIEVE- Die heeft op dit moment zijn handen vol, mijnheer.

JOHN- (Sarcastisch) Met jou misschien? (Erg opgewonden)
Zeg hem, dat hij op staande voet naar hier komt!

LIEVE- Ik zal het hem vragen, mijnheer.

(Lieve haast zich naar de keuken.)

MYRIAM- (Vriendelijk tot Kathy, terwijl zij smakelijk eet)
Over de keuken hebben wij hier helemaal geen klagen,
niet waar.

(Peter verschijnt.)

PETER- Mijnheer heeft mij geroepen?

JOHN- (Erg opgewonden) Waar blijft ons eten?

PETER- Dat is nog een kwestie van een paar minuten, mijnheer.

JOHN- Is die kok van jullie nog niet hersteld?

PETER- Hij is onvindbaar, mijnheer.

JOHN- (Verontwaardigd) Onvindbaar?

PETER- Het heeft geen zin, jullie nog langer de waarheid te
onthouden. Jij hebt de man gezien, die hier zo-even
zat?

JOHN- Die vertegenwoordiger?

PETER- Hij is een sociaal controleur. Hij zit nu in de living
mijn paperassen na te kijken. Toen hij hier binnenkwam,
is onze kok op de vlucht geslagen. Wij kunnen hem ner-
gens meer vinden.

JOHN- Een sociaal controleur? Kan die niet wachten, tot wij
hebben gegeten?

PETER- Hij vreesde, dat ik dan intussen onze registers zou bij
invullen.

JOHN- Verkoopt hij jullie last?

PETER- Zoals ieder controleur.

JOHN- Wacht eens even! Ik ga dat varkentje eens wassen!

(John begeeft zich richting toiletten.)

PETER- (Vlug) Hij zit daar! In de living!

JOHN- (Erg ironisch) Ik ga eerst even mijn handen wassen!

MYRIAM- (Vriendelijk) Is hij jouw man?

KATHY- Mijn baas.

MYRIAM- (Glimlachend) Ik heb ooit vriendelijker mensen ontmoet.

KATHY- (Glimlachend) Hij is niet altijd zo. Af en toe valt hij zelfs mee. Als hij naar mij vraagt, vertel jij hem maar, dat ik probeer de andere twee weer naar binnen te krijgen.

MYRIAM- Ik zal de boodschap overbrengen.

(Kathy begeeft zich naar buiten. Kris komt uit de living.)

MYRIAM- (Glimlachend) Had jij nog graag wat inlichtingen?

KRIS- (Glimlachend) Ja, maar deze keer van de patroon.
(Hij roept.) Patroon?

(Odette verschijnt.)

ODETTE- Mijnheer staat met zijn handen vol.

KRIS- (Toont zijn paperassen) Ik ook.

ODETTE- Dat van jou kan niet aanbranden.

KRIS- Als mijnheer niet komt, wordt mijn verslag misschien te gepeperd. Daar houdt hij niet van.

ODETTE- Ik zal het hem zeggen, mijnheer.

(Odette verdwijnt in de keuken.)

MYRIAM- Dat is nu iets, wat ik niet zou kunnen.

KRIS- Administratief werk?

MYRIAM- Mensen op de bon zetten. Zoiets kan je toch niet met plezier doen.

KRIS- Toch vind ik het geen vervelend beroep. (Wat plagerig) Af en toe ontmoet je al eens iemand, die zonder het te weten zijn mond voorbijpraat. Zoiets is toch plezant.

(Peter verschijnt.)

PETER- (Wrevelig) Ik zou graag klaarkomen met dat eten!

KRIS- 't Is maar voor heel even.

PETER- Maak het kort.

KRIS- Mijnheer Verdonck, ik ben geen cynicus, geen ongevoelig iemand. Voor sommige situaties weet ik begrip op te brengen.

PETER- Ik hoop het.

KRIS- Ik ga uiteraard natrekken, of jouw verhalen over de dood van je vrouw en de hypotheek op het huis van je ouders wel kloppen.

PETER- Doe gerust!

KRIS- Dit betekent hoegenaamd niet, dat ik het met jouw onwettige praktijken eens ben. De wet is er, om te worden gerespecteerd. Maar van de andere kant... wie heeft er wat aan, als ik hier een proces-verbaal opstel? Alleen de Staat! De minister van Financiën heeft iets meer inkomsten.

PETER- Die gooit dat geld toch maar weg langs deuren en vensters.

KRIS- Hiermee ben ik het volkomen eens! Daarom opteer ik voor een andere oplossing.

PETER- Ik ben erg benieuwd.

KRIS- Voorlopig maak ik geen verslag op. Ik geef jou de gelegenheid, jouw zaken in de kortste keren in orde te brengen. Iedereen van je personeel wordt ingeschreven, met zijn juiste aantal werkuren en zijn correcte uurloon. Als er overuren worden gepesteed, noteer jij die zorgvuldig! Ben jij hiermee akkoord?

PETER- Ik zal wel moeten.

KRIS- Over precies twee weken ben ik hier terug. Ik controleer dan opnieuw. Ben jij in orde, dan was er voor mij niets aan de hand. Ben jij echter niet in orde, dan ken ik niet het minste medelijden meer.

PETER- (Vastbesloten) Jij gaat al mijn papieren in orde vinden!

KRIS- Fijn! Mijnheer Verdonck, ik doe dit niet om jou te plagen, en zeker niet om het jou moeilijk te maken. Ik ben eerlijk. Ik probeer te bekomen, dat iedere werknemer op tijd zijn rechtmatig loon en zijn sociale uitkeringen krijgt. Ik hoop, dat jij hiervoor het nodige begrip kan opbrengen.

PETER- Natuurlijk.

KRIS- (Glimlachend) Niets zo plezierig, als mensen die me-

kaar begrijpen! Jij gaat nu terug naar je fornuis, en ik noteer intussen wat er door jou allemaal in orde moet worden gebracht. Oké?

PETER- In orde! Mag ik nu naar mijn saus?

KRIS- Doe gerust, ik ben nog even bezig.

PETER- (Vlug) Mag ik jou iets te drinken laten brengen?

KRIS- Een koffie... (glimlachend) op mijn kosten!

(Peter haast zich naar de keuken. Ook Kris wil zich terugtrekken.)

MYRIAM- (Geamuseerd) Een controleur met een hart!

KRIS- (Geamuseerd) En met verstand!

MYRIAM- (Geamuseerd) Ook al!

(Kris verdwijnt in de living. Kathy komt terug met Anita en Gunter.)

KATHY- Ga zitten.

GUNTER- (Nog altijd wat opgewonden) Ik ben niet van plan, mij nog eens opnieuw te laten beledigen!

KATHY- Mijnheer Heyneman meent niet wat hij zegt, hij heeft wat gedronken.

GUNTER- Jij kan natuurlijk niet anders, dan zijn gedrag goedpraten! Dat heb jij al zijn leven gedaan! Jij bent er ten andere goed bij gevaren!

ANITA- Ook jij moet ophouden met alcohol drinken, Gunter.

GUNTER- Is het "mijn" schuld, dat ons feestje hier uit de hand loopt?

ANITA- Als jij wat verstand gebruikt, verbetert de sfeer hier vanzelf!

GUNTER- Ben jij het eens, met wat Heyneman allemaal over mij vertelt?

ANITA- Hierover gaat het niet! Jullie hebben allebei gedronken, en hier moeten jullie onmiddellijk mee ophouden!

GUNTER- Zeg dat dadelijk maar tegen Heyneman!

KATHY- (Vriendelijk) Wij dames gaan onze mannen wat in het oog houden.

(Lieve verschijnt met een koffie. Zij passeert de tafel van Myriam.)

LIEVE- Heeft het gesmaakt, juffrouw?

MYRIAM- Jullie boerenomelet was uitstekend! Die van "Vlaanderen Vakantieland" weten wat zij vertellen.

LIEVE- Kan ik je nog met iets van dienst zijn?

MYRIAM- Ik heb alle tijd. Als die tafel ginds bediend is, kom jij nog maar eens langs.

LIEVE- Hier tussendoor voor een kleine versnapering zorgen, is anders geen probleem.

MYRIAM- (Vriendelijk) Ik geef voorrang aan mijn overburen.

(John komt uit de toiletten.)

JOHN- (Wat verontwaardigd) Zijn ze weer aan dezelfde tafel bezig?

LIEVE- Deze koffie is niet voor de juffrouw, mijnheer.

JOHN- (Wat ironisch) Toch niet voor mij?

LIEVE- Voor de mijnheer in de living.

JOHN- Die controleur?

LIEVE- Ja.

JOHN- (Nogal ironisch) Als die zich maar niet in zijn koffie verslikt!

(John neemt weer plaats aan tafel. Lieve verdwijnt in de living.)

JOHN- Jullie zijn toch teruggekomen?

KATHY- Ik heb ze teruggehaald.

JOHN- Jij ziet, dat wij verstand gebruiken, Vranckx.

GUNTER- Ik ben niet van plan, mij een tweede keer te laten beledigen.

JOHN- Jij bent ook vlug op je tenen getrapt!

GUNTER- Omdat ik weet, dat ik gelijk heb!

JOHN- Dat denken wij allemaal.

GUNTER- Ik deze keer terecht!

ANITA- (Zenuwachtig) 't Is nu goed, Gunter!

JOHN- Wij gaan het over wat anders hebben! Juffrouw Buytaert, hebt jij intussen een concrete afspraak gemaakt met Vranckx betreffende die facturen van "De Volle Pot" en

"Reisbureau Globe"?

KATHY- Hiervoor hebben wij nog alle tijd.

JOHN- (Lichtjes opgewonden) Straks vergeet jij het mis-
schien!

KATHY- Jij helpt mij er wel aan herinneren.

GUNTER- (Wat schamper) De hele tijd heeft hij het nog over
niets anders gehad!

JOHN- (Opgewonden) Omdat het belangrijk is!

ANITA- Ik heb hierover even zitten nadenken.

JOHN- En?

ANITA- Die cheque van 3.000 euro was de bijdrage van zijn
werkmakers voor een afscheidscadeau voor Gunter.

JOHN- Dat klopt.

ANITA- Gunter heeft zo-even getekend voor ontvangst.

JOHN- En dan?

ANITA- Als jullie dit document bij jullie boekhouding voegen,
kan dit worden beschouwd als een bijkomend loon.

JOHN- Neen, neen!

ANITA- Toch wel! Volgens die cheque, komt het geld van "Heyne-
man Caravans". Dus moeten wij hier belastingen op beta-
len!

JOHN- Maar neen!

GUNTER- In ons geval is dit 33 procent! Mijn 3.125 euro was al
gezakt tot 3.000. En nu gaat er nog eens 1.000 euro
vanaf!

JOHN- Jij bent aan het zeveren, Vranckx!

ANITA- Gunter heeft gelijk!

GUNTER- (Ironisch) Van 3.125 naar 2.000 euro in één dag tijd!
Dat is een serieuze... devaluatie! Of hoe noemen ze
dat?

JOHN- (Erg nerveus) Die cheque wordt niet bij jouw loon ge-
rekend!

ANITA- (Tot Kathy) Mag ik het formulier dat Gunter daar-
straks heeft getekend, nog eens zien?

JOHN- (Vlug) Wij zijn nu aan het eten!

GUNTER- (Ironisch) Uit een leeg bord!

ANITA- Mag ik het nog eens zien?

(Onwennig aarzelt Kathy.)

JOHN- Laat je tas dicht, juffrouw Buytaert! Onze gasten hebben geen enkele reden, om aan onze eerlijkheid te twijfelen!

ANITA- (Aandringend) Laat mij dan dat formulier even zien!

JOHN- Je man heeft de kans gehad, het te lezen! Hij had het toen maar moeten doen!

(Anita haalt de cheque uit haar tas. Zij legt hem voor Kathy op tafel.)

ANITA- Hier heb je je cheque terug. Geef Gunter nu dat formulier.

JOHN- (Erg opgewonden) Waarom?

ANITA- Wij scheuren het kapot!

JOHN- En dan?

GUNTER- Dan hebben wij niets meer!

ANITA- Nu hebben wij ook niet, waar wij recht op hebben! Juffrouw Buytaert gaat jou straks die 3.125 euro bezorgen!

JOHN- (Opgewonden) Ben jij gek?

ANITA- Ik wil, dat jullie ons eerlijk behandelen!

JOHN- Doen wij dat niet?

ANITA- Hierover heb ik ernstig mijn twijfels!

JOHN- (Blijkbaar erg beledigd) Hoor jij dat, Kathy?

ANITA- Doen jullie zo bij iedere bruggepensioneerde?

GUNTER- (Begint het nu ook door te krijgen) Dat brengt jullie dan iedere keer een schone euro op!

JOHN- (Erg opgewonden) Hou je erbuiten, Vranckx!

GUNTER- Sinds gisteravond heb jij mij niet meer te commanderen!

JOHN- En toch ga jij je mond houden.

ANITA- Een nota van 2.000 euro van "De Volle Pot"! Een van 1.800 euro van "Reisbureau Globe"! Een cheque van 3.000 euro van Gunter zijn werkmakkers!

GUNTER- En dan nog 125 euro door dat gevoel met het geld van die omhaling!

ANITA- Dat maakt samen zo'n kleine 7.000 euro!

GUNTER- 280.000 oude Belgische frankkens! Die hij dank zij mijn pensionering ten onrechte gaat aftrekken van zijn belastingen!

ANITA- En dit bij iedere pensionering!

GUNTER- Zo'n zes à zeven keer per jaar! Hoeveel is dat samen, Anita?

ANITA- Ongeveer twee miljoen oude Belgische franken!

GUNTER- Alleen nog maar van de pensioneringen!

JOHN- (Woedend) Zijn jullie bijna uitgeraasd?

GUNTER- (Ironisch) Wij razen niet, mijnheer Heyneman. Dat doen anderen.

JOHN- Denken jullie, dat dit allemaal zo gemakkelijk gaat? Geen enkele factuur kunnen wij ten onrechte binnenbrengen! Ieder jaar wordt onze boekhouding gecontroleerd tot en met!

GUNTER- "Heyneman Caravans" verzamelt geen facturen op haar naam, als zij die niet kunnen gebruiken voor een of ander gevoel!

JOHN- Altijd doen wij onze zaken in alle eerlijkheid, Vranckx! Anders hadden wij het nooit zo lang volgehouden!

GUNTER- Geef ons dan ons geld, in plaats van jullie cheque!

JOHN- Als wij vooraf hadden geweten dat jullie hier rond zo'n tamtam gingen maken, hadden wij onze diensten nooit aangeboden!

GUNTER- Dat was voor ons heel wat voordeliger geweest!

JOHN- Van jou zou ik nooit ook maar één frank aannemen, Vranckx!

GUNTER- (Ironisch) Ik merk het!

JOHN- Dan zijn wij al die jaren zo goed geweest voor dat volkje! En nu krijgen wij dit! Dit is nu hun dank!

JOHN- Ik heb nooit een euro te veel ontvangen!

JOHN- Zelfs op dit ogenblik kost jij mij nog geld!

GUNTER- Met jouw praktijken is het niet moeilijk, iemand een etentje aan te bieden.

JOHN- Wat jou betreft, is dit het eerste én het laatste!

GUNTER- Wij komen geen tweede keer mee!

- JOHN- Jullie krijgen er niet meer de kans toe! Jullie leven lang hebben jullie op mijn kap geleefd! Zonder mij hadden jullie niet eens een inkomen! En dit is nu de dank, die ik ervoor krijg!
- ANITA- (Verontwaardigd) Hebben wij op jouw kap geleefd?
- JOHN- (Erg opgewonden) Ja!
- GUNTER- Jij draait de zaken helemaal om, mijnheer Heyneman! Ik heb niet alleen voor "mijn" geld, maar ook voor dat van "jouw" gewerkt!
- JOHN- (Schamper) Nog een, die denkt dat de baas niets presteert!
- GUNTER- (Wat ironisch) Waar jij grotendeels je "prestaties" leverde, weten wij onderhand!
- JOHN- (Ziedend) Waar, Vranckx?
- GUNTER- Dat weet jij beter dan ik!
- JOHN- (Dreigend) Waar, Vranckx?
- ANITA- Dat intersseert ons niet!
- JOHN- (Erg opgewonden) Ik ben altijd op de zaak, om mijn personeel in het oog te houden! Dit is nodig!
- ANITA- Eén zaak moet mij nog van het hart, mijnheer Heyneman. Onze beide kinderen hebben nog geen vast werk. Onlangs zijn zij getrouwd. Onze dochter is aan het bouwen. Zij hebben het erg moeilijk om rond te komen! Toch hebben zij samengelegd, om Gunter en mij bij zijn pensionering een reis te bezorgen. Ondanks hun moeilijke situatie willen zij voor ons iets doen. En nu wil jij absoluut de indruk verwekken, dat die reis een cadeau is van jou.
- JOHN- (Opgewonden) Dat is niet waar!
- ANITA- De factuur moet absoluut op jouw naam worden gemaakt! Van hun geld wil jij nog eens profiteren! Jij moest je schamen!
- JOHN- (Woedend) Sukkel!
- GUNTER- Ik dacht, dat ik hier vandaag ging worden gehuldigd, voor al het werk dat ik gedurende veertig jaar voor jullie heb gepresteerd. Maar neen, verdomme! Zelfs na mijn pensionering kan jij niet ophouden, mij uit te zuigen!
- JOHN- (Ziedend) Eruit, Vranckx! Eruit, allebei!
- GUNTER- Krijg ik dan eerst mijn 3.125 euro?
- JOHN- Niets krijg jij nog van mij! Veertig jaar geleden had-

den wij beter moeten weten! Wij hadden jou moeten doorsturen!

GUNTER- (Wat ironisch) Gelukkig was jij er toen nog niet, mijnheer Heyneman. Jouw schoonvader leidde toen nog de zaak. Hij had meer hart en respect voor zijn werkvolk! Maar ja, hij was van niets begonnen, en had heel de zaak moeten opbouwen. Hij wist, dat hij zijn werkvolk nodig had. Jij bent - door je huwelijk - met je gat in de boter gevallen. Jij weet niet wat werken is! Jij weet geen inspanningen te waarderen!

JOHN- Eruit!

ANITA- Ons eten en onze dranken betalen wij zelf! Van jou nemen wij niets meer aan!

(Anita werpt enkele bankbiljetten op tafel. Gunter neemt de cheque van de tafel.)

GUNTER- Die cheque nemen wij toch maar mee, Anita. Heyneman is bekwaam om én het geld én de cheque in zijn eigen zak te steken!

JOHN- (Ziedend) Riskeer het niet meer, nog één reparatie uit te voeren in jouw garage, Vranckx! Ik laat jou scherp in het oog houden! Bij de eerste overtreding hang jij!

GUNTER- (Wat ironisch) Jij gaat er de politie bijhalen?

JOHN- Ja! En ook voor de diefstal van een paar werkschoenen en een aantal moersleutels!

GUNTER- Het plankje waarop ze zijn vastgemaakt, mag jij niet vergeten! Dat was ook van jou!

JOHN- Jij zal dit alles vergoeden!

GUNTER- Die goedbedoelde attentie van mijn werkmakkers krijg jij terug, mijnheer Heyneman. Misschien kan jij die gouden schoenen nog gebruiken voor het schuinsmarcheren!

JOHN- Eruit!

GUNTER- Wij staan hier zonder auto, Anita. Hoe geraken wij nu thuis?

JOHN- Niet meer op mijn kosten!

GUNTER- Er is nu toch een pak van ons hart gevallen. Het marcheren zal ons heel wat gemakkelijker vallen.

ANITA- Salut, mijnheer Heyneman. Vandaag heb jij mij de wereld leren kennen.

JOHN- (Schamper) Op jouw leeftijd werd dit tijd!

GUNTER- (Plagerig) Nog een prettig feest, juffrouw Buytaert!

JOHN- Sukkelaars!

(Gunter en Anita vertrekken.)

JOHN- De boerenpummels!

(Fier komen Peter en Lieve uit de keuken.)

PETER- De hoofdschotels!

ZESDE TAFEREEL

(John en Kathy beëindigen hun maaltijd. Myriam komt van haar kamer.)

MYRIAM- (Vriendelijk) Jullie zijn ook al aan het eten?

JOHN- (Ietwat schamper) Als je iets fatsoenlijks bestelt, moet je wat langer wachten.

MYRIAM- Ik volg nauwgezet de wenken van "Vlaanderen Vakantieland". Zelfs wat het eten betreft, wijk ik hier niet van af.

KATHY- Jij trekt er eens op uit?

MYRIAM- Volgens het schema van Sofie Dewaele moet ik nu de "Berkenroute" doen richting "Kluis".

KATHY- Een prettige tocht!

MYRIAM- Jij mag gerust zijn! Smakelijk nog!

(Myriam vertrekt.)

JOHN- (Ironisch) Gaan wandelen, om de tijd om te krijgen! Hoe is het mogelijk?

KATHY- Als je het zo kan hebben!

JOHN- Wat brengt zo iemand op voor de maatschappij?

KATHY- Zij geeft tamelijk wat geld uit, zij laat de horeca leven.

JOHN- Ik niet soms? Van horeca gesproken...! Jij belt morgenochtend naar "De Volle Pot" in verband met die nota voor het drinkfeest van Vranckx!

KATHY- Gunter wou dit toch niet!

JOHN- (Opgewonden) Zo'n kans gaan wij toch niet laten schieten? Morgenvroeg is Vranckx nuchter, dan is hij een stuk inschikkelijker.

KATHY- Mag ik hem dan eerst eens bellen?

JOHN- Als de baas van "De Volle Pot" akkoord is de officiële nota op onze naam te maken, laten wij Vranckx erbuiten!

KATHY- Zoiets kunnen wij niet doen!

JOHN- En de reden?

KATHY- Dat is toch werken achter iemands rug!

JOHN- Wat niet weet, wat niet deert!

KATHY- Ik voel mij erg gegeneerd. Tenslotte kennen wij Gunter goed.

JOHN- (Opgewonden) Jij bent bij mij in dienst, niet bij hem!

KATHY- In ieder geval doe ik het niet graag!

JOHN- (Opgewonden) Bel Vranckx dan op! Maar pak hem aan op zo'n manier, dat hij niet durft weigeren! Hij moet nog papieren van ons ontvangen. Zeg hem maar, dat die anders wel eens op zich zouden kunnen laten wachten! Dat zijn pensioen wel eens ernstige vertraging zou kunnen oplopen!

KATHY- Wat doen wij met "Reisbureau Globe"?

JOHN- Daar ook een nota vragen natuurlijk!

KATHY- Ook met het medeweten van Gunter?

JOHN- Dat is daar niet nodig. Zij kennen mij! Zo'n zaken fiksen zij geregeld!

KATHY- Ben jij daar zeker van?

JOHN- Ik weet dat van andere zakenlui! Als je als commercant wil slagen, moet je je ogen en oren wijd openhouden! En daarna je plan weten te trekken!

(Lieve verschijnt bij de tafel van John en Kathy.)

LIEVE- Heeft het gesmaakt?

JOHN- Het heeft veel te lang op zich laten wachten!

LIEVE- De omstandigheden, mijnheer Heyneman.

JOHN- Zoiets moeten jullie mij geen twee keer lappen!

KATHY- Het eten was uitstekend, mevrouw.

LIEVE- Nog een afzakkertje?

JOHN- Op kosten van het huis?

LIEVE- Hierover heeft de patroon niets gezegd.

JOHN- Een andere keer! De juffrouw en ik hebben nog wat te doen. Vraag de patroon, dat hij even langskomt voor de afrekening.

LIEVE- Ja, mijnheer.

(Lieve wil naar de keuken. Kris komt uit de living.)

KRIS- Kan ik de patroon nog heel even spreken?

LIEVE- Ik ben net onderweg, om hem te roepen, mijnheer.

(Lieve verdwijnt in de keuken. John fezelt Kathy wat in het oor. Meteen kijkt Kathy richting Kris. Peter verschijnt.)

PETER- Jij liet mij roepen?

KRIS- Ik heb hier genoteerd, wat er jou de eerstvolgende dagen te doen staat.

(Kris overhandigt Peter een blad. Peter bezielt het even.)

KRIS- Kan jij eraanuit?

PETER- Dit lijkt mij vrij duidelijk.

KRIS- Dan mag ik over veertien dagen terugkomen?

PETER- Ik hoop, dat ik tegen die tijd alles in orde heb.

KRIS- Fijn!

PETER- (Terwijl hij het blad nog vluchtig bekijkt) Of ik nu voor mijzelf nog iets ga overhouden, betwijfel ik. Wie op een eerlijke manier probeert zaken te doen, gaat in de kortste keren failliet.

KRIS- Dat is waar, mijnheer Verdonck.

PETER- Ah, jij weet dat ook?

KRIS- Zelfs de politici en zij die de wetten maken weten dit.

PETER- Waarom doen zij er dan niets aan?

KRIS- Het interesseert hen gewoonweg niet. Zij laten jullie maar wat aanmodderen.

PETER- Maar ondertussen sturen zij jullie op ons af!

KRIS- En belanden er jaarlijks duizenden en duizenden werkgevers en werknemers in de problemen!

PETER- Valt hier niets tegen te ondernemen?

KRIS- (Glimlachend) Even nadenken als je nog eens het stemhokje binnengaat. Hoeveel is het voor die twee koffies?

PETER- Die zijn voor rekening van de zaak.

KRIS- Dat wil ik niet.

(Peter legt geld op de toonbank.)

KRIS- Al je paperassen heb ik in de living op tafel laten liggen. En de sportschoen van Mostapha staat er ook

bij. Jij bezorgt hem die wel terug?

PETER- (Ietwat geamuseerd) Als ik hem hier nog ooit te zien krijg!

KRIS- Die zit nu op een veilige afstand mijn wagen in het oog te houden. Zodra hij mij ziet vertrekken, beschik jij opnieuw over je kok.

PETER- Mijnheer de controleur, bedankt voor het begrip dat jij hier aan de dag hebt gelegd.

KRIS- Dat is graag gedaan.

PETER- (Glimlachend) Waren al je collega's maar zo!

KRIS- Tot voor kort was ik maatschappelijk assistent in een Centrum voor Leerlingenbegeleiding.

PETER- (Ongelovig) En jij bent overgestapt naar de Sociale Controle?

KRIS- Verrast jou dit?

PETER- Toch wel een beetje!

KRIS- Mijn vrouw werkte in de privé-sector. Een jaartje geleden kreeg zij daar op een domme manier een werkongeval. Een van haar ruggewervels was ernstig geraakt. Zij kan zich nog met moeite bewegen. Alleszins is zij voor de rest van haar leven werkonbekwaam. Haar werkgever was niet in orde met zijn administratie en zijn verzekeringen.

PETER- Ik kan het al raden.

KRIS- Mijn vrouw heeft nog geen cent schadevergoeding getrokken. Haar dagelijkse doktersbehandelingen kosten ons heel veel geld. Niet dat ik dit er niet voor over heb. Maar deze miserie was ons bespaard gebleven, als haar baas eerlijk was geweest.

PETER- Wij staan er niet bij stil, dat zoiets ons kan overkomen.

KRIS- Mijn vrouw en ik hebben twee kinderen van nog geen tien jaar. Die moeten ook een normaal leven kunnen leiden. Wij hadden pas gebouwd, er moest nog heel wat verder worden afgewerkt. Maar het laatste jaar staat ons leven stil, mijnheer Verdonck.

PETER- Jullie liggen in proces met haar baas?

KRIS- Inderdaad. Maar wanneer komt er een uitspraak? Over vier, vijf jaar? En als deze uitspraak haar baas niet aanstaat, gaat hij in beroep. Dan herbegint die komedie van voor af.

- PETER- De toestand van je vrouw verbetert niet?
- KRIS- De dokters laten duidelijk verstaan, dat haar handicap voor de rest van haar leven is. Ik ben beginnen na te denken. Voortaan zet ik mij in, opdat zoiets anderen nooit zou overkomen.
- PETER- (Eerlijk) Vandaag nog breng ik mijn boeken in orde!
- (De gsm van Kris rinkelt.)
- KRIS- Een ogenblik.
- PETER- Doe gerust.
- (Kris trekt zich wat terug. Peter bergt het geld van Kris in de la.)
- KRIS- (In gsm) Met Kris Pauwels... In hotel-restaurant "Het Kleine Genoegen"... Waarom?... Dit kan toch niet!...
- (Duidelijk wat aangeslagen bergt Kris zijn gsm op.)
- KRIS- (Terwijl hij Peter scherp in de ogen kijkt) Mijn inspecteur. Hij heeft net een bericht ontvangen van mijn directeur. Ik moet hier onmiddellijk al mijn werkzaamheden stopzetten. Ik mag zelfs geen verslag opmaken.
- PETER- Waarom niet?
- KRIS- (Verbittert) Dat moet "jij" vragen, mijnheer Verdonck! Achter mijn rug heeft iemand een of andere politicus opgebeld. Die heeft dit circus in gang gebracht.
- PETER- (Verontwaardigd) Ik niet!
- KRIS- Wie zou dit anders hebben gedaan?
- PETER- (Verontwaardigd) Ik allerminst!
- KRIS- Niemand anders heeft hier profijt bij! Dit overkomt mij geregeld. Ik stoor mij er allang niet meer aan. Maar ik zal niet opgeven, ik zal mijn strijd verder zetten, mijnheer Verdonck!
- PETER- (Verontwaardigd) Ik heb dit niet gedaan!
- (Verbittert verlaat Kris het restaurant, zonder nog iemand een goedendag te zeggen.)
- JOHN- (Glunderend) Patroon, de nota alsjeblieft!
- PETER- Ik kom, mijnheer Heyneman.
- JOHN- Onze controleur is naar huis?
- PETER- (Onwennig) Ja.

- JOHN- Hij heeft hier toch niet te veel last verkocht?
- PETER- Neen, neen.
- JOHN- Als jij nog zo eens iemand over de vloer krijgt, laat jij mij maar iets weten.
- PETER- (Plots) Heb jij...
- JOHN- (Zelfvoldaan) De nota!
- PETER- (Wat onwennig) Wat doe ik met de hoofdgerechten van de twee, die vroegtijdig zijn opgestapt?
- JOHN- Die zijn toch niet opgediend!
- PETER- Maar wel klaargemaakt!
- JOHN- Jij brengt toch alleen maar in rekening, wat jouw klanten hebben gegeten!
- (Erg ontgoocheld wil Peter naar de toonbank.)
- JOHN- Nog een ogenblik!... Op de officiële nota voor de BTW ga jij het aantal personen en het betaalde bedrag toch wat verhogen?
- PETER- (Verontwaardigd) Dat kan ik niet!
- JOHN- (Onverstoorbaar) Acht personen in plaats van vier! En het werkelijk te betalen bedrag vermenigvuldigen met drie!
- PETER- (Verontwaardigd) Maar, mijnheer Heyneman! Dan schiet ik erbij in!
- JOHN- Schrijf jij voor iedere klant een officiële nota? Die hotelgaste van zo-even, krijgt die iedere keer een officieel betaalbewijs?
- PETER- Aan het einde van de week betaalt zij alles in één keer! Ik kan niet anders, dan alles dan in rekening brengen!
- JOHN- Hier vertrekken nooit klanten zonder officiële BTW-nota?
- PETER- Dat gebeurt eens een uitzonderlijke keer.
- JOHN- Wel dan!
- PETER- Ik heb jullie al menige dranken van het huis bezorgd!
- JOHN- Omdat ons eten maar uitbleef!
- PETER- Ik kan echt niet op jouw verzoek ingaan, mijnheer Heyneman.

- JOHN- (Wat venijnig) Die controleur én zijn collega's zouden hier wel eens wat vaker over de vloer kunnen komen. Dat wil jij toch niet?
- PETER- (Slapjes) Liefst niet.
- JOHN- Zorg dan, dat het je niet overkomt! (Met nadruk) Een tafel voor tien personen, en het te betalen bedrag vermenigvuldigen met drie!
- PETER- (Slapjes) Jawel, mijnheer Heyneman.
(Peter gaat de nota klaarmaken.)
- KATHY- Overdrijf jij niet met al die eetbonnetjes? Ze gaan je niet meer geloven.
- JOHN- Sommige ministers eten voor meer dan 3.500 euro in één keer! Krijgen die problemen?
(Lieve heeft de wenken van de controleur staan inkijken.)
- LIEVE- Ga jij met al die wenken van de controleur rekening houden? Ga jij al onze papieren in orde brengen zoals het moet?
- PETER- (Aarzelt even) Ik weet het nog niet. Ik denk, dat ik nog enkele weken afwacht.
-